

CONTRA

nr I 2010 (nr 209 från starten) årgång 36 Pris 25:-

Armenien
Vänsterns våldsverkare
Murray Rothbard

garanterat politiskt inkorrekt

9 770347 647008

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare
Géza Molnár

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM
Telefon 08-720 01 45
E-post redax@contra.nu
Internet hemsida <http://www.contra.nu>
Sluten del endast för prenumeranter:
<http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html>
Användarnamn och lösenord kommer bara i den tryckta versionen av Contra.

Prenumeration

Minst 175, rekommenderat 250 kronor, per år. Inbetalas på plusgiro 85 95 89-4 eller bankgiro 5682-0392.
Finland: Minst 20 euro per år.
Bankgiro Sampo 800018-70846087.

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár
Redaktion: C G Holm, Géza Molnár och Fredrik Runebert
Övriga medarbetare: Benny H. V. Andersson, Karl-Göran Bottwyk, Tommy Hansson, Bertil Häggman, Bertil Lindblom och David Stavenheim samt Christer Arkefors i Italien, Bertil Wedin i Mellersta Östern och Allan C. Brownfeld i USA.

Presslagd 2010-02-15
Strands Grafiska, Lindesberg 2010

Armenien i södra Kaukasus är präglad av den Armeniska apostoliska kyrkans starka ställning, folkmordet 1915 och stängda gränser med två av fyra grannländer (Azerbajdzjan och Turkiet). Men samtidigt en mycket öppen attityd till omvärlden med hälften av alla armenier bosatta utomlands (USA, Frankrike, Ryssland, Libanon). Prästen på omslagsbilden arbetar i klostret Hagphat. Han är född i Libanon och hade senast tjänstgjort i Las Vegas... Han var snabb på att gripa chansen att ge besökande svenskar några ord av andlig vägledning.

CONTRA-NYTT

Nu behöver 2010 års Contra säkras!

Under de gångna tre åren har utgivningen av Contra möjliggjorts genom ett generöst extra stöd från Contras läsare. Nu är det dags att säkra utgivningen för år 2010 och vi vädjar därför till läsekretsen om detta viktiga ekonomiska stöd. Gärna en hundralapp eller två.

Vi hoppas dock att vi liksom de tre föregående åren ska få ett antal personer att ställa upp som "Contras vänner", vilket innebär ett bidrag till verksamheten på minst 5.000 kronor. De som ställer upp som "Contras vänner" bjuds in till ett särskilt informationsmöte och får fortlöpande information om verksamheten.

Du betalar ett bidrag till plusgiro 85 95 89-4 eller bankgiro 5682-0392.

För den som har utdelningsintäkter på aktier finns det möjligheter att finansiera bidraget till Contra med obeskattade pengar. Om det är en möjlighet för Dig ber vi att Du hör av Dig till Contras redaktion, enligt adressuppgifterna i rutan till vänster.

Contra har i år vänt sig till Kulturrådet för att få hjälp med finansieringen av tidskriften. 102 tidskrifter får dela på 17,3 miljoner kronor. Du är (via skattsedeln) med och finansierar tidskrifter som Arena, Bang, Euroturk, Expo, Krut, Mana, Pockettidningen R, Socialistisk Debatt med flera. Contra får däremot inte ett öre. Säkert förvånar det inte. Du har chansen att balansera Ditt stöd till kulturtidskrifterna genom att ge Contra ett bidrag direkt!

Webb-redaktör

Contras närvaro på nätet är omfattande. Det ligger åtskilliga hundra arbetstimmar bakom det som Du kan hitta på nätet idag. Ändå är vi medvetna om att ytterligare hundratals timmar borde läggas ner på hemsidan för att få den anpassad till den moderna teknikens möjligheter. Är Du datakunnig och brinner för datorer och Contras budskap har Du chansen att göra en insats som märks!

Många delar av webbsidan behöver uppdateras. En del sektioner ska ny-skapas och vår webb-butiklösning är urmodig. Den behöver moderniseras kraftigt, gärna i samarbete med något av de företag som är specialiserade på området. Det finns också en stor uppgift för den som vill digitalisera gamla årgångar av Contra. För närvarande börjar de elektroniskt tillgängliga Contra-tidningarna 1998. Ungefär tio år ytterligare tillbaka finns det elektroniskt underlagsmaterial, som dock vid det här laget kan kräva små underverk vad gäller tekniska hjälpmedel och urmodig programvara, men som dock är möjliga att skapa pdf-filer av. Ytterligare längre tillbaka är det inscanning som gäller.

Finns det en frivillig medhjälpare ute i cyberrymden, så är det bara att höra av sig till redax@contra.nu

www.socialism.se

är en sida om socialismen, fortfarande (och säkert för all framtid) under arbete. Den berättar om socialismen och ger den fåkunnige vägledning. Den är en bra kontrast till extremvänsterns www.socialism.nu

Gabriella minns Raoul Wallenberg

Gabriella Kassius var i 25-årsåldern när hon kom till Sverige början i av januari 1947 efter att ha fått ett stipendium för att läsa teaterhistoria. Ett par år tidigare, 1944–45, hade den ungerska studentskan upplevt sitt livs äventyr när hon bistod Raoul Wallenberg på svenska legationen i Budapest med att rädda ungerska judar undan den nazityska Förintelsen.

☆☆☆Det är under ett seminarium i Sundbyberg i början av december 2009, arrangerat av Svenska fredsfederationen i samarbete med Sveriges interreligiösa fredsråd, som jag hade förmånen att få höra 87-åriga Gabriella Kassius berätta om sina erfarenheter av arbetet tillsammans med Raoul Wallenberg i Budapest 1944–45.

–Sommaren 1944 läste jag Schopenhauer och andra filosofer för att tentera i filosofi vid universitetet i Budapest. Via Valdemar Langlet, som var svensk lektor vid universitetet och en underbar människa, presenterades jag, och andra som ville ställa upp och hjälpa till, för Raoul Wallenberg. Han hade kommit till Budapest den 8 juli 1944 och var klädd i fältuniform och båt-mössa. Han tog emot oss mycket vänligt och beskrev arbetsuppgifterna.

De unga medhjälparna skulle, noga taget, hjälpa den 32-årige svensken med att utfärda svenska så kallade skyddspass, vilka skulle delas ut till ungerska judar för att rädda dessa undan den utrotning som Adolf Eichmann beordrats utföra. Wallenberg hade på amerikanskt initiativ sänts till Budapest, officiellt som ambassadssekreterare, men med den egentliga uppgiften att rädda så många judar som möjligt.

700 000 till Auschwitz

Situationen för de ungerska judarna var vid denna tid desperat.

–1944 spetsades allting till, minns Gabriella Kassius på sitt engagerade sätt. I mars antogs Nürnberglagarna, genom vilka judarna förlorade alla medborgerliga rättigheter, i Ungern. Som judar definierades alla som inte hade fyra ”ariska” anfäder. Hela den ungerska landsbygden rensades på judar, och det beräknas att omkring 700 000 deporterades till det tyska döds-

Gabriella Kassius berättade med inlevelse om sin tid som Raoul Wallenbergs assistent i Budapest. Foto: Tommy Hansson.

lägret Auschwitz i Polen. Detta väckte en enorm reaktion i länder som USA och Schweiz, och internationella hjälpinsatser drogs igång, där även Sverige blev involverat.

–Det underströks hur viktigt det var att vara absolut rättvis och inte försöka rädda släktingar och vänner i första hand, säger Gabriella Kassius. Det fick inte gå inflation i skyddspass, så att dessa blev värdelösa.

Gabriella Kassius minns när naziledaren Szálasi tog över efter amiral Horthy.

tommy.hansson@contra.nu

–Plötsligt försvann amiralens röst i radion. Allt blev tyst. Man hörde kanondunder i bakgrunden, och så kom Szálasis röst. Personalen på legationen blev förtvivlad, man tvingades helt ändra sitt arbete. De tidigare använda ”svenska husen” gällde inte längre, utan folk togs ur husen och föstes ihop för vidare transport.

”Ett slags besatthet”

Gabriella beskriver Raoul Wallenbergs sätt att arbeta som ”ett slags besatthet.”

–Wallenberg använde all sin uppfinningsriktighet för att rädda så många liv han kunde ur mördarnas händer. Han använde sig bland annat av dollar, cognac, whisky... I november 1944 samlades emellertid många judar ihop för att marscheras till gränsen mot Österrike. De som inte ville eller kunde gå med sköts ned.

Raoul Wallenberg krävde att få totalt fria händer från svenska utrikesdepartementet. Hans enorma arbetsbörda tog, enligt Kassius, ut sin rätt:

–Han hade en oerhörd spontanitet och

gjorde vad som föll honom in, men ibland blev han deprimerad. Han magrade, håret föll av, han hann inte tvätta sig och rentav luktade... ändå var vi flickor alla förälskade i honom! Gabriella Kassius ger ett exempel på Wallenbergs förmåga att improvisera.

–Om vi inte hittade några släktingar till ungerska judar i Sverige sa han: ”Har ni inga telefonkataloger?” Jag minns bland annat en katalog från Lidingö med fina namn i!

–När Raoul Wallenberg gav sig i väg från legationen hade han, berättar Gabriella, med sig ett brev där han gjort upp riktlinjer för en humanitär organisation med arbetsnamnet ”Wallenbergs institution för räddning och återuppbyggnad” omfattande bland annat rättshjälp för krigsskadade, hjälp till självhjälp, skapande av arbetsmöjligheter, hjälp till att skaffa bostad och så vidare.

Försvann i Gulag

Men så kom den ödesdigra januaridagen 1945, då Raoul Wallenberg togs tillfångas av de sovjetiska styrkor som nalkades Budapest. Han placerades i Lubjankafängelset och försvann i den sovjetiska Gulagarkipelagen.

–Troligen ansåg ryssarna, med tanke på Wallenbergs amerikanska förbindelser, att han var en amerikansk agent. Och ingen hjälp fick han av den svenska regering.

Gabriella Kassius anlände till Sverige i januari 1947. Därefter arbetade hon på bibliotek och i bokhandel innan hon fick anställning som lärare. I Sverige gifte hon sig och bildade familj.

Armenien räknar sig till Europa!

Armenien räknar sig till Europa, även om somliga menar att gränsen mellan Europa och Asien ska gå längs Stora Kaukasus och därmed förpassa Armenien till Asien. Armenien är medlem i Europarådet och därmed får väl frågan avses avgjord, åtminstone politiskt.

☆☆☆Armeniens historia och kultur är uråldrig. Landets läge nära skärningspunkten mellan de stora imperierna (det Osmanska riket, Persien och Ryssland), dessutom erövrat av både romare och araber, har inte alltid varit en fördel. Om den ena främmande armén inte varit på plats vid ett visst tillfälle, så kan det ha berott på att en annan var på väg in...

Armenien har även idag nackdelar av sitt geografiska läge. Ryssland marscherade in i östra Armenien (dvs det som idag utgör Republiken Armenien) under första halvan av 1800-talet. Det var ett steg i Rysslands expansion mot söder som fick mer fart av det Osmanska rikets sönderfall. Den utvecklingen gällde inte bara Kaukasus utan också på Balkan (där med Ryssland allierade länder frigjordes från turkarna, Grekland 1829, Serbien 1867, Rumänien 1878 och Bulgarien 1885).

Folkmordet 1915

I samband med första världskriget kontrollerade turkarna Västarmenien. De armenier som bodde där blev emellertid under perioden 1915–1922 utsatta för svår förföljelse. Det innebar att det armeniska området ungefär halverades, hela Västarmenien (söder och väster om det bibliska berget Ararat) togs över av turkar och kurder. Fruktsansvärda våldsdåd riktades mot den armeniska folkgruppen och under 1915 räknar man med att 1,5 miljoner armenier mördades eller svalt ihjäl. Den kurdiska befolkningen i området gjorde mycket av det smutsigaste arbetet åt turkarna och kunde som ersättning lägga beslag på armeniernas mark. När illdåden väl var genomförda hamnade dock även kurderna i underläge, särskilt sedan Kemal Atatürk grundat den turkiska republiken på det Osmanska rikets ruiner.

Armenierna var, i motsats till turkarna och kurderna, kristna. Folkmordet på armenierna fick därmed också en religiös dimension. Muslimer utplånade kristna som bott i området sedan långt innan Muhammed, ett par hundratusen människor tvångskonverterades till islam.

Armenien är världens äldsta kristna land. Kristendomen infördes som statsreligion år 301, 79 år innan kejsar Theodosius gjorde samma sak för romarriket.

Den som besöker Armenien noterar genast religionens stora betydelse. Visst märker man att även grannlandet Georgien är kristet, men den kristna religionens betydelse i det dagliga livet syns på ett helt annat sätt i Armenien. Bägge länderna har under många års sovjetiskt förtryck tvingats underkasta sig en ateistisk statsapparat, men det verkar som om den ursprungliga kyrkan varit starkare och effektivare när det

cg.holm@contra.nu

gäller att återupprätta sin gamla ställning i Armenien efter självständigheten.

Den armeniska apostoliska kyrkan är helt oberoende av både Rom och de ortodoxa kyrkorna i östra Europa. Kyrkan grundades ursprungligen av två av Jesu lärjungar, apostlarna Judas Taddeus och Bartolomeus.

Idag har kyrkan sitt högkvarter i Echmiadzin strax utanför huvudstaden Jerevan, där det förutom de gamla kyrkorna även finns en omfattande utbildningsverksamhet, bland annat med prästseminarium.

Armeniska affärsmän i hela världen

Armenierna är traditionellt ett resande folk, inriktat på affärer. Man drar själva paralleller med judarna. Armenierna är spridda över hela världen och där de bor är de ofta välbeställda och driver affärsverksamhet. Det är självklart att armenier – både i Armenien och utomlands – har ett rikt utbyte med armenier i andra länder, vilket underlättar affärsverksamheten. Bara i Los Angeles bor det en kvarts miljon armenier (i hela USA över en miljon), och guvernören före Arnold Schwarzeneggers företrädare var armenier. Han hette George Deukmejian och var guvernör mellan 1983

och 1991. Det finns också stora armeniska grupper i Frankrike (en halv miljon) och Ryssland (över en miljon). I Sverige ska det bo omkring 8 000 armenier. Brottaren Ara Abrahamian (han som kastade bronsmedaljen i OS i Peking 2008) och Laurent Leksell (skapare av strålknivsföretaget Elekta, pappa är svensk men mamma armeniska) är två kända svensk-armenier.

Det bor fler armenier utomlands än i Armenien. Och utflyttningen fortsätter. Det armeniska näringslivet är inte särskilt välutvecklat. Det finns bara ett välkänt internationellt verksamt företag, konjakstillverkaren Ararat, men det är sedan 1998 ägt av det franska företaget Pernod Ricard (samma bolag som köpte Absolut Vodka).

Visst odlas det vin, men frånsett det som förädlas till Ararat, är det en ganska medioker produkt. Grannlandet Georgien är en välkänd producent av kvalitetsviner. I Armenien görs mest billiga blaskviner.

Armenien ligger i bergen, i södra Kaukasus. Landet är mycket naturskönt, men det finns knappast några utländska turister. De enda turisterna är signifikativt nog armenier från diasporan. När jag besökte hednatemplet i Garni (från romersk tid) råkade jag i samspråk med en armenisk familj från Kalifornien. De talade bra svenska (de två sönerna helt utan brytning) efter sju år i Hallsberg, som var deras första uppehållsort efter flykten i samband med kriget om Nagorno-Karabach på 1980-talet. Det var dock helt uppenbart att Sverige inte var ett land för dynamiska armenier med affärssinne. Från den svenska bondvischan hade de tagit sig till Kalifornien, där det var betydligt enklare att bygga upp ett framgångsrikt företag.

Konflikter i Kaukasus

Hela Kaukasus är en mosaik av olika folk. Idag är det i södra Kaukasus tre större folkgrupper som har "egna" länder – Georgien, Armenien och Azerbajdzjan. Men det finns inga skarpa gränser, sådana som vi är vana vid i Västeuropa. Azeriska byar ligger i Armenien, armeniska byar i både Georgien och Azerbajdzjan. För att inte tala om alla de mindre folkslagen, som abchazer, osseter, adjarar, greker...

Under Stalins skräckvälde drogs grän-

Nära iranska gränsen står stånden tätt med Coca Cola-flaskor. Innehållet är dock inte Coca Cola utan lokalt producerat vin som tas in i det strikt muslimska Iran av törstiga lastbilschaufförer. Foto: C G Holm.

serna som det passade diktatorn i Kreml (som för övrigt var georgier, född i staden Gori). Därför uppstod det märkliga förhållandet att ett i huvudsak armeniskt område, Nagorno-Karabach, tillhörde formellt Azerbajdzjan när Sovjetunionen föll. Det var Stalin som flyttade området från den ena republiken till den andra 1923 (både Armenien och Azerbajdzjan blev självständiga länder 1918, under mensjevnikisk ledning, Stalin lät ockupera länderna och införliva dem med Sovjetunionen 1920). Stalin gynnade azerisk inflyttning och vid Sovjetunionens fall var den armeniska andelen av Nagorno-Karabachs befolkning nere vid 75 procent.

Kraven på en återgång till situationen före Stalin uppstod redan innan Sovjetunionens fall och det för Sovjetunionen extraordinära hände att det lokala parlamentet i Nagorno-Karabach vägrade att lyda direktiv från Moskva. Det förklarade helt enkelt att Nagorno-Karabach borde anslutas till Armenien. Regelrätta strider uppstod inom Sovjetunionen, där ingen av parterna hade någon egen armé. Moskva hade ju full kontroll över Röda armén.

När Azerbajdzjan blev självständigt sattes hela den armeniska folkgruppen under tryck och tiotusentals armenier

bosatta i "centrala" Azerbajdzjan flydde till Armenien. I Azerbajdzjan utgjorde de små minoritetsgrupper i enstaka byar, men i Nagorno-Karabach var befolkningsmajoriteten armenisk. Konflikten om Nagorno-Karabach blev långvarig (mellan 1988 och 1994), där Armenien erövrade inte bara Nagorno-Karabach utan även det lilla landstykke som låg mellan Armenien och Nagorno-Karabach. Striderna upphörde 1994, men något fredsavtal har inte slutits. De facto är Nagorno-Karabach ett självständigt land med egen flagga och egen president. Formellt är landet inte ens erkänt av Armenien, men i praktiken lever det helt och hållet på armeniskt ekonomiskt och militärt stöd.

Relationerna mellan Armenien och Azerbajdzjan är djupfrysta. Det går inte att passera gränsen mellan de två länderna och den som varit i Armenien ska inte räkna med att kunna ta med varor som är inköpta i Armenien vid inresa i Azerbajdzjan. Det händer till och med att den enda guideboken som täcker hela regionen, Lonely Planet, beslagtogs vid azeriska gränsen, eftersom guideboken innehåller i Azerbajdzjan förbjuden information om bland annat Nagorno-Karabach.

Konflikten med Turkiet

Armenien har också ansträngda relationer med den stora grannen Turkiet. Den armeniska diasporan har framgångsrikt lyckats få olika länder (till exempel Frankrike) att officiellt fastslå att det var fråga om folkmord mot armenierna i Turkiet 1915. I Turkiet är det förbjudet att ens diskutera frågan, det kan leda till långa fängelsestraff. Därtill kommer att azererna är nära lierade med Turkiet. Azeriska är ett med turkiskan nära besläktat språk och azererna är liksom turkarna muslimer. Gränsen mellan Turkiet och Armenien har varit stängd sedan 1993.

Nu är dock en uppluckring på gång. Den turkiske presidenten Abdullah Gül besökte Jerevan i samband med kvalmatchen mellan Turkiet och Armenien i september 2008 inför sommarens fotbolls-VM i Sydafrika. Armeniens president Serzh Sarkisian besvarade besöket vid returmatchen i Bursa i oktober 2009. Turkiet vann inte oväntat bägge matcherna (2-0 bägge gångerna, men det räckte inte för turkarna, som liksom Sverige hamnade på tredje plats i sin kvalgrupp).

I samband med de två besöken kom man överens om att diskutera möjligheten att öppna gränserna och flera möten mellan tjänstemän från de två länderna har ägt rum i tredje land och det finns nu ett principavtal, som dock innan det träder ikraft måste godkännas av de två ländernas parlament.

Om relationerna med Turkiet är usla, så är relationerna med Ryssland desto bättre. Ryssland tog ställning för Armenien i konflikten med Azerbajdzjan, främst för att motverka Turkiets avsikter i de många turkiskspråkiga före detta sovjetrepublikerna. Idag finns det till och med en rysk militärstyrka stationerad i Armenien.

Skakig demokrati

Formellt är Armenien en demokrati, och visst är förhållandena bättre än i exempelvis grannländer som Iran och Azerbajdzjan. Men kritik har riktats mot både president- och parlamentsvalen. Och tidvis har en del politiska partier varit förbjudna. Men det finns en livaktig opposition och det går att driva opinionsbildning, även om både radio och TV kontrolleras av staten. Den amerikanska tankesmedjan Freedom House betecknar Armenien som "delvis fritt" med en fyra på skalan för medborgerliga rättigheter och en svag sexa på den sjugradiga skalan för politiska rättigheter.

Contra-medarbetaren Bertil Häggman fick skadestånd för SÄPOs övervakning av honom

Contra-medarbetaren Bertil Häggman tillerkändes nyligen ett skadestånd på 35.000 kronor som kompensation för den kränkning som SÄPOs övervakning av honom genom åren inneburit. JK konstaterade i sitt beslut att staten kränkt Bertil Häggman enligt artiklarna 8, 10, 11 och 13 i Europakonventionen. De uppgifter som lagrats om honom var av känsligare art än de uppgifter som lagrades om de klagande i Europadomstolens mål Ingrid Segerstedt Wiberg med flera mot Sverige. Därtill kommer att han arbetar som författare. JK-beslutet rörande Häggman torde öppna vägen för andra borgerliga antikommunister att söka skadestånd.

☆☆☆ Övervakningen började redan 1963, men det är först under de senaste åren som han har kunnat få klart för sig hur omfattande material SÄPO samlat in och arkiverat om honom.

Prejudikat i Europadomstolen

Bakgrunden till skadeståndet är ett mål i Europadomstolen från 2006 där SÄPOs övervakning och registrering av uppgifter om fem privatpersoner (mest känd var folkpartisten Ingrid Segerstedt Wiberg, de övriga fyra var kommunister) ansågs kränka flera artiklar i Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna. Det gällde rätt till respekt för privatlivet (artikel 8), yttrandefrihet (artikel 10), frihet att delta i sammankomster och föreningar (artikel 11) samt tillgång till rättsmedel för att klaga om rättigheterna blivit kränkta (artikel 13).

Efter domen mot Sverige riktade ett hundratal personer anspråk på skadestånd för den kränkning som de utsatts för. Genom ett beslut 1999 fick många möjlighet att ta del vilka handlingar om dem som fanns i SÄPOs register. JK fattade i november förra året en rad beslut om skadestånd. "Standardbeloppet" blev 30.000 kronor, några fick mindre, men Bertil Häggman fick alltså mer, eftersom kränkningen av honom var grövre än i andra fall.

För Bertil Häggman anfördes som motiv för skadeståndets storlek dels att han var författare, dels att lagringen av uppgifter skett under lång tid, samt slutligen att uppgifterna var av känsligare slag än de uppgifter som fanns om Ingrid Segerstedt Wiberg.

Kontrollerad sedan 1963

Contra har talat med Bertil Häggman om

"hans liv med SÄPO".

Hur har Du fått information om SÄPOs övervakning av Dig?

–Det är först under senare tid som jag haft möjlighet att få information om SÄPOs intresse för min person. Jag har visserligen förhörts av SÄPO tre gånger, men det har senare blivit klart att det fanns mycket mer än detta i SÄPOs arkiv. Dock inte främst i min egen akt på SÄPO. Viktigare är sakterna, akter som behandlar enskilda ämnen, där har det visat sig att det finns mycket mer att hämta än i personakterna. Det är

intervjuad av cg.holm@contra.nu

emellertid svårt att veta i vilka sakter man ska leta, ja det är till och med svårt att ta rätt på vilka sakter som finns.

För min del blev ingången Säkerhetstjänstkommissionens betänkande. I bilagor till kommissionens huvudbetänkande finns forskarrapporter. Där har man i en särskild rapport behandlat "övervakningen av nazister och högerextremister" (SOU 2002:94). Genom källhänvisningarna i den rapporten och andra delar av Säkerhetstjänstkommissionens arbete har det varit möjligt för mig att komma åt materialet. Det mesta av materialet är nu överlämnat från SÄPO till Riksarkivet och i och med att "det kalla kriget" anses vara avslutat har merparten av materialet inte längre hemligstämpel.

Jag har ägnat åtskilliga dagar åt att gå igenom handlingar på Riksarkivet.

När började SÄPOs intresse för Dig?

–Redan 1963 övervakades verksamheten inom Sveriges Konservativa Studentför-

bund (sedermera Fria Moderata Studentförbundet) i Lund. Jag studerade juridik där och inom föreningen fanns en grupp som var särskilt intresserad av förtrycket i Östeuropa och som studerade marxism-leninismen som våldsideoologi. Självklart riktades intresse mot Östtyskland, dit det ju under hela Kalla kriget gick färjor från Trelleborg till Saßnitz.

Inför den sovjetiske ledaren Nikita Krusjtjevs besök i Sverige 1964 bildades Junikommittén med en rad balter i ledningen, men också under medverkan av till exempel folkpartiledaren Bertil Ohlin. Polisen var orolig för att något skulle hända under Krusjtjevs besök, som torde vara ett av de mest välbevakade någonsin i Sverige (pressfotografernas bilder innehöll alltid en mur av poliser i förgrunden, red: s anmärkning). SÄPO i Malmö kom till Lund för att förhöra politiskt aktiva antikommunister och det blev SÄPOs första förhör med mig.

Protokollet från det förhöret fick Bertil Häggman ut 2005, efter 41 år.

Det var dags igen två år senare. Två SÄPO-män kom till hans dåvarande arbetsplats och hävdade att hans namn och telefonnummer fanns i en adressbok som SÄPO beslagtagit när de grep en agent för östtyska Stasi. Bertil Häggman hade aldrig hört namnet på agenten i fråga och när han efter Östtysklands fall vände sig till det så kallade Gauck-arkivet, där alla bevarade handlingar om Stasi förvaras, så kunde man inte hitta någon person med namnet som SÄPO angett.

Bertil Häggman påpekar att Stasi gärna såg till att antikommunister utpekades som Stasi-agenter, det skulle göra deras verksamhet svårare och kanske dessutom så split mellan antikommunisterna.

Bara sossar var "pålitliga" antikommunister

Under den här tiden inriktade sig SÄPO på att hålla efter vad som uppfattades som "borgerliga antikommunister". De riktiga "antikommunisterna" var enligt myndigheterna och den (s)-stämplade statsapparaten socialdemokraterna. Och det märktes i SÄPOs inriktning, även om nu SÄPO inte alls var lika klart (s)-stämplade som den hemliga organisationen IB.

De (s)-märkta antikommunisterna gjorde aldrig något som irriterade Sovjetunionen i den heliga neutralitetspolitikens tid. Vad ”borgerliga antikommunisterna” kunde hitta på hade man dålig kontroll över...

Engagemang i Vietnamkonflikten

1965 var Bertil Häggman med och bildade ”Kommittén för ett fritt Asien”, som engagerade sig för en demokratisk utveckling i Sydvietnam och därmed stödde det amerikanska engagemanget för de demokratiska krafterna i Vietnam. KFA:s verksamhet kom dock snart i skuggan för de alltmer aggressiva kommunistiska rörelserna, som på olika sätt backade upp kommunisternas försök att utvidga den nordvietnamesiska diktaturen till att omfatta hela Vietnam. Några år senare – 1967 – bildades Demokratisk Allians, och många av de aktiva i KFA drogs dit. Häggman var aldrig medlem i DA, trots att det ibland hävdats i media.

Bertil Häggman besökte Syd-vietnam tre gånger under perioden 1967–1971. Det var på den tiden inte alls vanligt med resor till exotiska länder och allra minst sådana som var indragna i väpnade konflikter. Tidningar och TV kunde intervjua personer som varit på resa i Vietnam av just det skälet – det fanns inte mycket annan information att få. SÄPO var också intresserad av de personer som stödde USA och övervakade verksamheten. Ingen ställde dock några frågor direkt till Bertil Häggman. Märkligt var att försvaret var helt ointresserat. Svenska försvaret hade ingen egen bevakning av Vietnam, utan de uppgifter man fick kom troligen huvudsakligen från USA. Några försök att komplettera informationen med samtal med den handfulla resenärer som besökte Vietnam gjordes aldrig.

Tredje förhöret

Tredje gången det var dags för SÄPO-förhör var många år senare, 1980. Tidningen Kvällsposten hade världskrigsrubriker om att en kronofogde i Ängelholm var agent och hade spionerat på brasilianska terrorister i Sverige. Detaljerade uppgifter fanns i tidningen om Bertil Häggmans påstådda danska kontaktman, en man som han vis-

Bertil Häggman är jurkand och författare. Sedan debuten 1971 har han publicerat över 150 böcker och tidskriftsartiklar på varjehanda språk. Företrädd i bibliotekskatalogen Libris med 47 titlar. Häggmans senaste bok är Geopolitik – en introduktion (Recito 2009). Den klassiska geopolitiken har sedan Sovjetunionens kollaps 1991 på nytt kommit alltmer i blickpunkten inom området internationella relationer. Geografi, geopolitik och geostrategi är områden som under det kalla kriget ofta negligerades på grund av den låsta bipolära situationen. Nya supermakter har växt fram sedan dess och den geopolitiska världskartan har förändrats. Hans blogg är <http://varldsinbordeskriget.wordpress.com>. Foto: Sven-Olov Sundin, Studio SOS, Osby.

serligen kände till namnet på, men inte mer. Det var ganska naturligt att SÄPO måste följa upp de sensationella uppgifterna från Kvällsposten och han var på förhör hos SÄPO i Malmö, den här gången misstänkt för olovlig underrättelseverksamhet. Efter de förhören hörde han aldrig av SÄPO eller länsåklagaren mer – Kvällspostens uppgifter saknade grund och journalisten som låg bakom fick sparken. Dock friades Kvällsposten när Bertil Häggman stämde tidningens ansvarige utgivare för förtal.

IB-affären

Under många år försökte de borgerliga partierna få byken med (s) och IB tvättad. Så länge (s) kontrollerade statsapparaten lades locket på, men slutligen tillsattes Säkerhetstjänstkommissionen, som fick till uppdrag att kartlägga vad som verkligen hänt. Det blev en gedigen samling skrifter i serien SOU och i samband med det arbetet blev Bertil Häggman inbjuden till ”samtal” med kommissionen (enligt en speciallag-

stiftning hade kommissionen också rätt att kalla till regelrätta förhör, men det var aldrig aktuellt i hans fall).

Samtalet var märkligt såtillvida att det började med saker som inte alls hade med kommissionens arbete att göra. De utredare som förde samtalet hade samlat på sig allt material som fanns om Bertil Häggman i registren, och det var där samtalet började. Den delen av samtalet finns dock inte alls redovisad i protokollet från samtalet!

Successivt har alltmer material släppts från SÄPO:s och IB:s verksamhet. Dessutom har det varit möjligt att under en period begära uppgifter ur SÄPO:s register. Bertil Häggmans uppfattning är att det egentligen inte funnits intressanta saker att hämta i personakterna – hans egen akt omfattar perioden 1963–1981. Det var först när han genom Säkerhetskommissionens betänkande fick hänvisningar till olika sakakter, som det kom fram det material som resulterade i att han kunde begära skadestånd från staten för den övervakning som han blivit utsatt för. Han har under perioden 2003–2009 studerat materialet. Särskilt sedan SÄPO 2009 överlämnade allt material som handlade om ”det kalla kriget” till Riksarkivet blev det enklare att få veta vad som verkligen hänt. Samtidigt släpptes många hemligstämplar – det var så vi fick svart på vitt om att Jan Guillou arbetat åt KGB.

För Bertil Häggmans vidkommande innebar det alltså att staten betalade ett efter svenska förhållanden rejält skadestånd. Motiveringen för det höga beloppet är dels att SÄPO ägnat sig åt att övervakning av rent privata förhållanden, dels att dessa uppgifter sparats i arkiven orimligt länge. För Bertil Häggman var det inte minst intressant att få veta att det genom åren samlats in många uppgifter om hans antikommunistiska verksamhet.

Fler Contra-läsare kan finnas i arkiven

Det är fullt möjligt, för att inte säga troligt, att flera av Contras läsare själva blivit utsatta för otillbörlig övervakning av SÄPO. När medlemmarna i redaktionen för några år sedan begärde att få ut uppgifter om sig själva ur SÄPO:s register blev det dåligt gensvar. Tommy Hansson fick ut några upp-

(fortsättning på nästa sida)

Vetenskap och religion

☆☆☆Man borde inte behöva välja eller konkurrera i frågeställningen. De som anser att vetenskap och religion inte är kompatibla förstår inte att de finns till för olika syften.

Vi behöver vetenskap för att förstå det som finns omkring oss här på jorden och i universum. Men vi behöver också religion. Inte för fåniga motteorier om frågor som vetenskapen kan bevisa. Vi behöver det för något annat, för att fylla ett annat slags behov. Behovet av mening.

För oss människor är det ett basalt behov. För alla människor! Och det är ett behov som ligger utanför vetenskapens domäner. Vetenskapsmännen inser inte att det är ett behov de inte kan tillfredsställa eller mätta, oavsett hur många nobelpristagare i fysik eller kemi som bidrar till ökad vetenskaplig kunskap.

Och prästerna förstår inte att deras jobb är att hjälpa oss finna en personlig, inre känsla av mening och inte bete sig som en samling maniker med syftet att konvertera resten av jordens befolkning till deras rigida, bokstavstroga övertygelse om hur var och en ska leva sitt liv.

I USA och många muslimska länder har religion blivit en politisk rörelse, inte en andlig. "Gud är på vår sida", hörs i kyrkorna där.

Vi skapar våra liv baserat på hur vi behandlar andra. Där finns Gud. Vi känner hans närvaro varje gång vi gör ett val. Det

är någonting som finns inom oss. Allt annat är bara kosmetika.

Mening förutsätter självinsikt om varandret. Att försöka förstå sambanden mellan sig själv och omvärlden. I vårt sökande efter att minska denna klyfta finns stort utrymme för illusioner. Eftersom omnipotens inte existerar får vi försöka vårda våra illusioner, så länge vi lever. Det kan ofta vara mer meningsfullt att förstå och acceptera vissa företeelser som illusioner

stig.daun@contra.nu

än att försöka bevisa (med vetenskaplig ambition) att de inte existerar.

Gudsimgot är inte något påhittat, det är en upplevelse som kommer till människan spontant – som var och en själv kan se såvida han/hon inte är förblindad av teorier och fördomar. Det omedvetna gudsimgot kan förändra medvetandetillståndet liksom det senare kan modifiera gudsimgot då det väl medvetandegjorts.

Utan en ödmjuk hållning till existentiell problematik faller vi lätt offer för olika tvångsneuroser, som tar sig uttryck i rigiditet, oförsonlighet, översitteri, maktmissbruk och slaveri under materialism.

Att kategoriskt hävda att Gud inte existerar är lika enfaldigt som att försöka pracka på människor en religion som bygger på kollektiv underkastelse av vissa ritualer och

som förkastar alla andra religioner.

Gnostikerna insåg redan på medeltiden att gudstro var en individuell fråga, som inte nödvändigtvis behövde sekunderas av någon viss kyrka eller religiös rörelse.

Svenska Kyrkan har utifrån de här perspektiven en ganska sympatisk hållning. Dess verksamhet bygger på frivillighet och ringa krav på rituell underkastelse. Den bidrar också till samhällets behov av hjälp till nödställda och socialt utslagna. Dess missionerande funktion förefaller mycket låg men den rituella (dop, giftermål med mera) desto större.

I debatten kring religion och vetenskap finner vi oftast en sammanblandning av kyrklig tillhörighet och gudstro. Som om alla som tillhör en viss religiös rörelse eller kyrka automatiskt har en manifest gudstro. Svenska Kyrkan framstår i just denna fråga som ett specialfall. Här finns till och med präster som officiellt medger att de inte har en gudstro. I vart fall inte så som den beskrivs i den kyrkliga dokumentationen.

I samma debatt finner vi den rörelse som kallas "Intelligent design" och som i vart fall bidragit med att aktualisera frågor kring tro och vetande. Men som sagt vi ska inte behöva välja mellan våra andliga behov och vår vetenskapliga övertygelse. Båda har sitt existentiella berättigande.

gifter om sin aktivitet i Angolagrupperna, som stödde den angolanska antikommunistiska frihetsrörelsen under Jonas Savimbis ledning. C G Holm och Géza Molnár fick bara veta att de inte kunde få ut några uppgifter, eftersom de antingen inte fanns registrerade eller om de var registrerade att uppgifterna inte kunde lämnas ut. För C G Holms vidkommande är det uppenbart att

det fanns en registrering, eftersom han vid två tillfällen granskats av SÄPO, dels då han tillträdde en säkerhetsklassad tjänst på nivå 1, dels när han under det arbetet behövde tillgång till ett säkerhetsklassat arkiv på nivå 2 (det finns tre skyddsklassnivåer). Han finns också (utan namn) på flera ställen omnämnd i Säkerhetstjänstkommissionens betänkande.

Det kan finnas uppgifter som går att få fram via Riksarkivet, men det får vi i så fall återkomma till. Den som själv tror sig ha anledning att borra djupare i SÄPOs övervakning ombuds vända sig till redaktionen, så ska vi ge tips om vad som kan göras. Blir jakten på arkivuppgifter framgångsrik väntar dessutom förhoppningsvis ett skadestånd från staten.

Vänsterns våldsverkare går fria

Göteborgs-Posten har i en stort uppslagen artikelserie granskat vänsterns våldsverkare och rättsväsendets nästan totala oförmåga att ta itu med våldsdåden. GPhar studerat vänsterextremisters brott riktade mot meningsmotståndare i Västsverige under de senaste tre åren. Tidningen räknar ihop sammanlagt 180 brott – och då är bara de brott som anmälts till polisen räknade.

☆☆☆Bara ett enda fall har lett till åtal! Och vid den efterföljande rättegången var det inte huvudpersonerna som fälldes utan några mer perifera figurer. Det handlade om ett grovt överfall på Backaplan den 6 juni 2008. Minst 37 vänsterextremister anföll en buss nationalsocialister som skulle resa till Stockholm. Vänsterextremisterna var beväpnade med järnrör, släggor och slangbellor. De överföll sina andliga meningsfränder (men organisatoriska fiender). En av de resande slogs ner och överfölls med slägga när han låg på marken. Knäskålarna krossades. Han berättade efteråt för polisen att han trodde att han skulle dödas. Allt filmades av Afa, som lade ut filmen på nätet. Polisen som så småningom kom till platsen fick hjälp av filmen, för att bedöma vad som hänt. Hade filmen inte funnits hade det sannolikt blivit 180 och inte 179 ouppklarade brott. Som medborgare kan man dock vara allt annat än nöjd med polisens och åklagarens arbete. Bara en enda av de ledande vänsterextremisterna åkte dit. Nio andra åtalades, men det var perifera "hangarounds". De var inte lika vältränade som sina mer hårdföra medbrotslingar. De fanns nämligen kvar på platsen när polisen kom. Förhör med dem och granskning av mobiltelefontrafik ledde dock bara till ett enda ytterligare gripande. Det var innehavaren av en lägenhet där småglinen sovit över som pekades ut. Han var aktiv i "Revolutionära fronten", som är en ännu värre organisation än Afa.

Polisen kollade banditernas mobiltelefontrafik, men den mest aktive togs inte ens in till förhör. Bara en enda innehavare av identifierade telefon-

nummer förhöordes. Och många telefonnummer identifierades inte, trots att GPs reportrar själva kunde göra det och koppla numren till kända vänsterextremister. Den ende som togs till förhör blånekade och hans lägenhet var tömd på det mesta när husrannsakan gjordes tre veckor efter tacken.

Det är inte bara nationalsocialister som drabbas av Afa och "Revolutionära frontens" illdåd. En av de drabbade var moderate riksdagsmannen Göran Lindblad. En av Riksdagens få aktiva antikommunister, som bland annat genomdrivit Europarådets resolution som fördömer kommunismens och totalitarismens brott. Sommaren 2007 fick Göran Lindblad ett brev som var undertecknat av "Revolutionära fronten". Brevet överlämnades personligen till Lindblads svärmor, som var hemma i huset (Lindblad var på ett möte i Strasbourg). Lindblads hus skulle säljas för att det tillhörde "oss", vilket uttyddes som den offentligt finansierade sjukvården. Brevet angav en tidpunkt när huset skulle hållas öppet för visning och riktade sig mot Lindblads röstande i en viss sjukvårdsfråga i Riksdagen. På stan sattes upp affischer om tidpunkt för försäljningen med adress och telefonnummer till Lindblad. Han fick sedan hotfulla tele-

fonsamtal, där de uppringande bland annat hotade att våldta hans fru. Hustrun hade nyligen gått bort. Lindblad kontaktade polisen som ordnade med telefonavlyssning av hans telefon. Några hotsamtal spelades in, men det blev aldrig något resultat av polisens utredning. Lindblad själv tycker att utredningen var rörig. På polisen visste man inte om det var kriminalpolisen eller SÄPO som skulle ta tag i ärendet och resultatet blev alltså noll.

När chefsrådmannen vid Migrationsdomstolen i Göteborg kom hem en kväll i juni 2007 var hans hus nerklottrat, röd målarfärg var uthållt på trappan och det satt en yxa i dörren. Rådmannen hade fattat "fel" beslut i fråga om uppehållstillstånd för en irakier. Han hade följt ett prejudikat från Migrationsöverdomstolen. Afa tog på sig ansvaret för angreppet på sin hemsida, där domarens och hans kollegors namn och telefonnummer fanns angivna. På hemsidan tillkännagavs att det säkert var otrevligt att bli attackerad och hotad av militanta socialister som var kända för sina våldsbrott. Hoten tog uppenbarligen skruv, för domaren vägrar att uttala sig för GP.

GP berättar i övrigt om en person som fått gatsten inkastad genom fönstret. Den landade i sängen, alldeles bredvid knät.

Mannen var aktiv i Sverigedemokraterna. Ytterligare en Sverigedemokrat har fått en gatsten i sängen. En man i sjuttiofemårsåldern fick fasaden nedklottrad med sprayfärg. Hans "brott" var att ett barnbarn som tillfälligt bodde hos familjen deltagit i ett torgmöte. Afa hade lämnat sin signatur på husfasaden.

Trots att det är 180 attacker som genomförts behandlas de som enskilda fall av polisen. Det vill säga de tas upp av polisen på den aktuella orten, som kanske aldrig haft något liknande tidigare (och i Göteborg finns det naturligtvis flera lokala polisdistrikt). Dessutom klassas brotten under allmänna beteckningar som "misshandel", "olaga hot", "övergrepp i rättssak", "försök till mordbrand" osv. I den mån förundersökning inleddes utreds brotten var för sig, utan att mönster i brottsligheten jämförs. Och i 179 av 180 fall har resultatet av utredningen inte blivit något alls. Trots att brotten ofta i efterhand beskrivs

Göteborgs-Posten berättar om vänsterextremisternas brott i Västsverige. Och polisens handfallenhet. Av 180 anmälda brott är 179 ouppklarade.

på Afas hemsida. Annorlunda är det med brott som har rasistiska förtecken. Det finns en "rasismamordnare" vid varje polisdistrikt.

Det kan också noteras att myndigheterna mer eller mindre backar upp vänsterextremisterna. De vänsterextremister som gjorde sig skyldiga till misshandeln på Backaplan fick skyddade personuppgifter, medan de

som verkligen drabbades av misshandeln inte ansågs behöva det!

Enligt SÄPO är det ett trettiotal vänsterextremister som är aktiva i Västsverige. Ungefär lika fördelade mellan Afa och "Revolutionära fronten". Den fascistoida organisationen Afa har varit verksam sedan 1993, medan "Revolutionära fronten" bildades efter pöbelupploppen i Göteborg

i samband med EU-mötet 2001. Både Afa och "Revolutionära fronten" kallar sig "socialistiska" och "revolutionära". "Revolutionärt våld är en rent taktisk och politisk fråga och inte en moralisk" skriver "Revolutionära fronten" på sin hemsida. Det är precis så de handlar i praktiken.

Isbjörnarna blir bara fler...

Du har säkert sett skräckhistorier om stackars isbjörnar som riskerar att drunkna när polarisarna smälter. Som så mycket annat när det gäller klimathysterin är det uppgifter som måste tas med en stor nypa salt.

Tidigare har isbjörnarnas antal minskat, till en del på grund av hård jakt. Så sent som i början av 1970-talet uppskattades det finnas mellan 5 000 och 10 000 isbjörnar i världen.

Under senare år har dock isbjörnstammen växt till sig och idag räknar man med att det finns mellan 20 000 och 25 000 isbjörnar. Minst en fördubbling, troligen en tredubbling eller mer på 40 år (tre isbjörnsgenerationer).

I vissa delar av Kanada klagar eskimåerna på isbjörnsplågan. Isbjörnarna har lärt sig att det finns gott om mat i närheten av människornas bosättningar och de handlar därefter. De tar sig in i de mycket små samhällena, vittjar soptunnor och sätter skräck i människorna som bor där. När de talar om ökade isbjörnspopulationer blir deras påståenden avvisade av "forskare" som hävdar att isbjörnarna bara anpassat sig genom att söka sig till bebodda trakter, och att det är i just bebodda trakter som antalet isbjörnar ökar. "Sanningen" sitter västerländska forskare vid universitet i tempererade områden på. De bekostar vetenskapliga räkningar av antalet isbjörnar, som trots allt visar att det inte är någon fara för isbjörnen som art. Och när en lokalt verksam forskare kommer med andra resultat läggs locket på. Mitchell Taylor är "isbjörnsbiolog", anställd vid det kanadensiska

territoriet Nunavuts miljödepartement. När han ville resa till Köpenhamn för att delta i FN:s klimatmöte blev han stoppad. I Köpenhamn sammanträdde "Polar Bear Specialist Group". Taylor, som är en av världens främsta specialister fick ett mejl om att han inte var välkommen, eftersom han intog fel ståndpunkt i frågan om global uppvärmning. Taylor, som är en man med koll, berättar att av Kanadas tretton isbjörnspopulationer är det elva som är stabila eller ökande. Bara två minskar. En av de som minskar är gruppen i västra Hudson Bay, som omtalas mycket av klimathysteriker. Taylor är osäker på varför den minskat, men en hypotes är att de ekologiska förhållandena var sällsynt gynnsamma i mitten

Inför det stora klimatmötet i Köpenhamn skapades en isbjörns-skulptur i is på Kongens Nytorv. När den hade smält bort skulle det symbolisera uppvärmningen och isbjörnarnas problem i det "nya" klimatet. Antalet isbjörnar har minst fördubblats på fyrtio år. Och isbjörns-skulpturen i Köpenhamn stod kvar vid konferensens slut, den fick köras bort med lastbil.

av 1980-talet. Han konstaterar också att populationen vid södra Hudson Bay klarar sig bra.

Samtidigt ger isbjörnen goda inkomster åt dem som organiserar jakt. Isbjörnsjakt

upplevs som lika exotiskt som lejonjakt och tigerjakt, aktiviteter som idag i praktiken är omöjliga att uppleva. Isbjörnsjakt är en liten exklusiv verksamhet som kan kosta 30.000 dollar. En eskimåfamilj kan ordna en god försörjning på att ordna endast två årliga isbjörnsjakter för penningstinna jägare. Numera är kontrollen över jakten så god att den inte behöver utgöra ett hot mot isbjörnens överlevnad som art.

Inte heller en temperaturhöjning skulle innebära någon katastrof för isbjörnen. Det skulle visserligen kunna bli otrevligt varmt för isbjörnen på vissa ställen längs Hudson Bay i norra Kanada – även om den lokala

isbjörnspopulationen har hållit sig konstant omkring 1 000 björnar de senaste tjugo åren. Men längre norrut är klimatet för kärt även för isbjörnen. I norra delarna av Nunavut finns många stora öar som är så hårt infrusna att isbjörnarna aldrig hittar det öppna vatten de behöver. En höjning av temperaturen med 5–10 grader där skulle skapa rena paradiset för isbjörnarna – i ett område som idag så gott som helt saknar liv. I Davis Sund, som ligger mellan den kanadensiska Baffin Island och Grönland, kom en studie som gjordes 2007 fram till att isbjörnspopulationen ökat från 820 på 1970-talet till 2 180 idag. Det är alltså goda tider för isbjörnen. Mitchell Taylor menar att antalet isbjörnar vid Davis Sund vuxit så snabbt att de snarast överutnyttjar de ekologiska förutsättningarna i området, vi bör därför räkna med att antalet går tillbaka till en mer naturlig nivå.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av C G Holm och Tommy Hansson. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Dubbdäck räddar liv

Statens Väg- och Transportforskningsinstitut hävdar i sina studier att antalet dödsoffer i trafiken skulle öka med två per år om dubbdäcksanvändningen minskade från 70 till 50 procent och med över fyra om användningen sjönk till 20 procent. Antalet svårt skadade uppskattas till 33 personer per år. Motormännen presenterade en granskning av de tretton halkrelaterade dödsolyckor som inträffade mellan den 5 december 2009 och den 7 januari 2010. I åtta av olyckorna saknades dubbdäck, trots att ungefär 70 procent av bilisterna har dubbdäck vintertid. Ändå har Stockholms moderata kommunalråd Ulla Hamilton infört ett förbud mot dubbdäck på Hornsgatan i Stockholm. Det innebär bland annat att detta nummer av Contra egentligen inte kunde köras lagligt från Contra-lokalen till Posten. På något sätt har den kommit fram till läsarna ändå. Hamilton hotar med att utvidga förbudet till att omfatta hela Södermalm. Anledningen är att dubbdäcken river

upp partiklar som påstås vara skadliga. Hur många liv Hamilton et consortes tar på sitt ansvar är naturligtvis svårt att beräkna. Men om förbudet verkligen skulle få genomslag är det helt säkert att några söderbor skulle få ett kortare liv. Troligen inte för vad som händer på Hornsgatan, där är hastigheterna så låga att inte ens en frontalkrock innebär några svårare skador, men väl när dubblösa medborgare kommer ut på hala vägar på landsbygden. Lokaltidningarna har gått och räknat antalet dubbade däck på Hornsgatan och de är fortfarande en tredjedel, så förbudet tycks inte ha någon större genomslagskraft. Förhoppningsvis kan polisen prioritera riktiga brott och låta Hamiltons samhällsfarliga verksamhet få bli ett slag i luften.

Inget jobb

En kvinna blev nekad jobb på ett bevakningsföretag sedan hennes straffregisterutdrag visat sig innehålla uppgifter som kvinnan inte hade en aning om. Hon visste inte att hon var anklagad för stöld, hon visste inte att det varit rättegång och hon visste inte att hon dömts skyldig. Nu är det näst intill omöjligt för henne att få resning. Hon har en tung uppgift att bevisa att hon inte var på platsen för stölden.

Vad som hänt är att någon identifierat sig

med hennes körkort, eller åtminstone ett körkort som angav hennes identitet.

(Dagens Juridik)

Fick sparken för att han var kristdemokrat

Kristdemokrater är inte välkomna att ha förtroendeuppdrag i Transportfacket. Det fick Joakim Widell veta i slutet av förra året. När ledningen för Transport upptäckte att Widell var aktiv kristdemokrat framtogs han två förtroendeuppdrag. Motivet var att kristdemokraterna "driver en anti-facklig politik i regeringsställning". Det kan finnas både ett och två motiv att ompröva sitt medlemskap i Facket. (Världen idag)

Böter för tre flaskor utan barnsäker kork

Lennart Algulin är färghandlare i Djursholm. Vid en razzia (det är ett passande ord) genomförd av kommunens miljö- och hälsoskyddsinspektör hittade man tre flaskor som saknade barnsäker kork och sju färgburkar som saknade blindskrift. Algulin fick en miljösanktionsavgift på 15.000 kronor, vilket ändå var "rabatt" med 50 procent. I butiken finns sammanlagt 20 000 artiklar.

Efter en insändare i lokaltidningen kom dock många nöjda kunder och bidrog till straffavgiften. Och Algulin fick ett kulturdiplom av hembygdsföreningen!

(Företagarombudsmannen)

Äganderätt i kläm

Kommunen ville låta ett privatägt företag bygga en lastterminal på privatägd mark. Expropriation är en omständlig process, som undantagsvis ska få tillgripas när det gäller vägbyggen och liknande angelägna gemensamma angelägenheter. På 1980-talet skedde 80 procent av expropriationerna för kommunala eller statliga ändamål. Idag är siffran nere i 35 procent. Kommunerna har blivit mindre framfusiga och Vägverket betalar numera bra när de köper mark för vägbyggen – i och med att de betalar bra och ibland erbjuder bytesmark som inköpts på den öppna marknaden – är det inte längre nödvändigt att tillgripa expropriation. Desto märkligare då att helt privata ändamål också kan påkalla expropriation – som enligt grundlagen bara får genomföras för "angelägna allmänna intressen". I Nacka ville ett bolag bygga en golfbana, vilket ansågs vara ett allmänt intresse. Markägaren förlorade i hovrätten och lyckades inte få

upp ärendet i vare sig Högsta Domstolen eller Europadomstolen.

I Borlänge ville ett fraktbolag bygga en lastbilsterminal på privatägd mark. Det blev dock avslag i regeringen, liksom näret annat bolag försökte bygga en fraktkterminal i Burlöv i Skåne. Men rättsläget är osäkert. Märk väl att det var domstolsprövningen som gav golfklubben rätt, medan det var en prövning av den nuvarande regeringen som gav markägaren rätt. (Neo, SvD)

Sverige missar investeringar

Sverige riskerar att gå miste om miljardinvesteringar i datahallar åt några av världens största it-företag. Minst en jätte har redan tackat nej med hänvisning till energiskatten, som är 56 gånger högre för en datahall än för en fabrik.

Google är just nu i färd med att dra igång sin spillans nya anläggning i finska Fredrikshamn. Investeringen som ska förvandla det gamla pappersbruket till serverhall är värd två miljarder kronor, pengar som lika gärna kunde lagts på en anläggning i Sverige.

Enligt uppgift skickade Google inför uppköpet i fjol en delegation som spekulerade på svenska byggnader, men företaget valde i stället grannlandet i öster. (Computer Sweden)

Segerstedtstipendium till Carlid

Journalisten Tor Carlid, med 40-årig erfarenhet från tidningen *Dagen* bakom sig, tilldelades i samband med Samfundet Sverige-Israels traditionella Chanukkamiddag den 16 december, samfundets Torgny Segerstedt-stipendium, uppkallat efter Torgny T. Segerstedt, son till "den store" Torgny Segerstedt och prorektor för Uppsala universitet.

Carlid får stipendiet efter lång och trogen tjänst för Israel men framförallt på grund av sitt arbete med Israelgruppen vid Betlehems kyrkan i Stockholm.

Extremisten Jämtin

Förra biståndsdirektorn och Socialdemokraternas starka kvinna i Stockholms stad, Carin Jämtin, syns när detta skrivs förföriskt leende från affischer i tunnelbanan i en stort upplagd (S)-kampanj. Samma Jämtin, känd för sina starka Palestina-sympatier, har också väckt uppseende genom ett inlägg på journalisten Donald Boströms Facebook-sida.

I december skrev Jämtin så här: "Du har

verkligen gjort ett viktigt arbete med detta." Jämtins erkännande av Boströms "viktiga arbete" syftade på den senares beryktade kulturartikel i *Aftonbladet* i augusti, där han anklagade Israel för att stjåla organ från döda palestinska terrorister.

Vid en vänsterseger i höstens val kommer den röd-gröna regeringen att bestå av tre extremt Palestina-vänliga partier.

Behovet av genuspedagoger

En statlig rapport konstaterar att det finns för få "genuspedagoger" i förskolan. Det är de där märkliga varelserna som ska förvandla pojkar till flickor och tvärtom. Idealet är att det ska vara en genuspedagog per 25 anställda. (Barometern)

500 försvunna bensinstationer

I många orter i Norrlands inland har bensinstationen varit den sista kommersiella utposten. När till och med Ica och Konsum lagt ner har det i alla fall funnits några varor att handla lokalt på macken. Men det blir allt svårare. Sedan 2007 har 500 bensinmackar lagts ned i Norrlands inland. En delförklaring är att bensinbolagen säger upp avtalen med de minsta mackarna. En viktigare förklaring är att gränsen för när när en mack måste förse sig med pumpar för alternativt bränsle successivt sänkts. "Miljönissar" i Stockholm har varit väl medvetna om att detta leder till en ytterligare utarmning av glesbygden. Men vädjanden om att stoppa massakern på mackarna har klingat ohörda i Riksdagens korridorer.

Skapligt betalt

Fackets ledare ordnar bra betalt. Åt sig själva. Anna Ekström (Saco), tjänar 1,2 miljoner. Sture Nordh (TCO) likaså 1,2 miljoner, medan Wanja Lundby-Welin (LO) får nöja sig med 1,1 miljoner.

(Barometern)

Tiina Rosenbergs raseriutbrott

Tiina Rosenberg, som var en av de tongivande i "Feministiskt initiativ", är annars mest känd för sina queer-fantasier (att skillnaderna mellan män och kvinnor skulle vara en "social konstruktion" – stackars Tiina har aldrig sett en älgdjur och en älgko i skogen, eller en lejonfamilj från Afrika, lyckligt opåverkade av människans sociala konstruktioner). När hon deltog i en promoveringsmiddag vid Lunds universitet bjöd sånggruppen *Last Call* på underhållning och drev med väns-

tern när de sjöng sin egen sång *Folkets rättigheter*. Tiina fick spel, gick fram och skrek "fuck you, fuck you, fuck you", varefter hon försvann. Kören kunde sedan avsluta sin sång till publikens jubel. Så här lyder de första verserna:

Vi har sovit för länge. Vi har vaggats till sömn
Av medias visor och maktens lögn
Men morgonen rodnar för rättvisans profeter
Svenska folket kräver sina rättigheter

Alla ska ha rätt att äta sig mätt. Alla ska ha rätt till bostad
Alla ska ha rätt till arbete, även i en småstad
Vi är svenska folkets kör och vi ska sjunga så dom hör
Vi måste säga stopp så att det hörs ditopp

Alla ska få välja utbildning och vården ska va fri
Alla ska ha rätt till stereo i en demokrati
Alla ska ha rätt till snö i jul och ha en hobby som är kul
Innan våran rygg går av måste vi ställa krav

Alla ska ha rätt att köra bil av ganska ny modell
Alla ska rätt till kyckling när det blir fredagskväll
Alla ska ha rätt att ha en villa annars mår vi psykiskt illa
Vi sitter i samma båt. Tillsammans hjälps vi åt

Alla svenskar ska ha rätt att få högre lön
Och det är allas rättighet att få välja kön
Vi är svenska folkets röst och vi har rätt till större bröst
Kampen, den är lång. Sjung med i våran sång

Alla ska ha rätt till Gucci-skor och röka cigarill
Alla ska ha rätt till lite sex med vem man vill
Alla ska få bilda en regering annars är det faktiskt segregering
Sluta vara slav. Börja ställa krav

(Sydsvenska Dagbladet, Malmö)

Fler läkare – färre besök

Studieförbundet Näringsliv och Samhälle kunde med statistik från Sveriges Kommuner och Landsting komma fram till att antalet läkare har tredubblats under trettio år. Antalet patientbesök per läkare har under samma tid halverats. Läkarna sitter en stor del av dagen på sitt rum och administrerar. Jämfört med andra OECD-länder har svenska läkare ungefär hälften så många patientbesök per år.

Också antalet sjuksköterskor har tredubblats.

I Sverige finns cirka 8 000 barnmorskor. Med cirka 100 000 födda barn per år blir det ungefär en förlossning per månad för den genomsnittliga barnmorskan.

UTLANDS-NYTT

IPCC-bluffar om smältning

Den ansedda brittiska tidningen *The Sunday Times* har avslöjat (18/1) att den klimatrapport som FN:s klimatpanel IPCC lade fram 2007 bygger på bluff och båg vad avser avsnittet om glaciärer. Här hävdas att glaciärerna i Himalaya i stort sett kommer att vara nedsmälta omkring år 2035 med kataklysmiska effekter på havens vattennivå och annat.

Denna förutsägelse har dock visat sig bygga på högst ovetenskapliga fakta och baseras på en – på sin höjd – populärvetenskaplig artikel i tidskriften *New Science* åtta år innan IPCC-rapporten såg dagens ljus. Artikeln i fråga var dessutom resultatet av en kort telefonintervju med den obskyre indiske forskaren Syed Hasnain. Denne har senare erkänt att han ägnat sig åt fria spekulationer utan vetenskapligt stöd.

Det hör till saken att IPCCs ordförande, Rajendra Pachauri, kort tid innan *Sunday Times* publicerade sina rön avfärdat kritiken mot förutsägelsen av glaciärnedsmältningen som "voodoovetenskap".

Därefter avslöjade *Sunday Telegraph* (31/1) att inte heller IPCC-larmet om att isen håller på att smälta bort från världens bergstoppar står på någon som helst vetenskaplig grund. Källorna har i stället konstaterats vara en uppsats av en schweizisk student samt en artikel i en tidning om bergsklättring.

Efter avslöjandet om glaciärbluffen har det också visat sig, att IPCC-påståenden om att växthuseffekten kan göra så att nära hälften av regnskogarna i Amazonas dör, samt att det finns en direktkoppling mellan global uppvärmning och naturkatastrofer inte heller utgår från vetenskapliga fakta. *Sunday Times* hävdar att dessa uppgifter tagits från olika intresseorganisationers rapporter och inte varit föremål för vetenskaplig granskning.

Klimatforskaren Wibjörn Karlén, professor i naturgeografi vid Uppsala universitet, har under lång tid tillhört IPCCs kritiker. Han menar att tesen om den globala uppvärmningen bygger på mytbildning och citeras på följande sätt i *Expressen* 1/2:

"IPCCs rapporter har förstört tilltron till vetenskapen... Många institutioner ansöker om anslag och håller sig gående genom att skrämna upp folk. Dessutom finns det en

politisk tro, som sitter i sedan 1970-talet, på att det moderna samhället är förkastligt och att vi måste ändra på det. En väldig massa människor har sedan bara hakat på de här idéerna och följer strömmen dit den stora massan går."

Oljeutvinningen minskar?

Vårt västra grannland är världens femte största oljeexportör och världens näst största gasexportör. Under 2008 svarade oljenäringen för en export på 600 miljarder kronor, femton gånger så mycket som hela den norska fiskerinäringen. Direkt eller indirekt ger oljenäringen sysselsättning åt 200 000 personer. Och Norge ligger som bekant långt före Sverige när det gäller ekonomiskt välstånd.

Men det kan vara slut på sötebrödsdagarna. Inte på grund av att oljan skulle vara slut eller priserna dåliga. Nej på grund av att regeringen inte vill bevilja nya tillstånd för prospektering. Det är femton år sedan oljenäringen i Norge fick nya prospekteringstillstånd och de fält som hittas nu är allt mindre och allt dyrare att utvinna.

Samtidigt finns det områden utanför Lofoten och Vesterålen, där oljenäringen har stora förhoppningar om framtida exploatering. Och på längre sikt finns Barents hav i norr.

Regeringen förbereder en ny proposition i ärendet, men Norge har redan den regering som Sverige hotar att få i höst. Sosialistisk Venstre (en motsvarighet till Vänsterpartiet) och Senterpartiet (en motsvarighet till Miljöpartiet) är stenhårt emot alla exploateringstillstånd. Norges tid som oljenation kan vara på upphällningen.

*(Uppgifterna är hämtade från en krönika av stortingsledamoten Ketil Solvik-Olsen, publicerad i den norska tidskriften *Fremskritt*).*

Också i Alaska finns det mer olja att hämta

Om det är svårt att få prospekteringstillstånd i Norge, så är det inte mycket lättare att utvinna olja i Alaska. I Prudhoe Bay i Alaska har hittills producerats 15 miljarder fat olja. Det finns mycket mer att hämta, men det finns starka krafter som vill motverka oljeutvinningen, eftersom den till en

liten del skulle inkräkta på Alaska National Wildlife Refuge (ANWR). Det handlar om cirka 1 000 hektar i ANWR som behövs för att starta utvinningen av inte mindre än 24 miljarder fat olja (och därtill gigantiska mängder naturgas). Oljan skulle räcka till hela USAs oljeförbrukning i tre och ett halvt år. ANWR är på sammanlagt 10 miljoner hektar... En av de som arbetar hårt för att utvinna oljan är Alaskas förra guvernör Sarah Palin (vars make, svenskättlingen Todd, arbetar i oljeindustrin). Men än så länge arbetar hon i uppförsbacke.

(Imprimis, Hillsdale, Michigan)

Utbildningssituationen katastrof för arabländerna

Den senaste TIMSS-studien (en internationell studie om kvalitén på matematik- och naturvetenskapsundervisningen) omfattade 48 länder. Av dem var 12 arabländer, som alla hamnade långt under genomsnittet. Bara 1 procent klarade "avancerad nivå" i naturvetenskapsprovet i arabländerna, jämfört med 32 procent i Singapore och 10 procent i USA. Sverige sackade också efter med 6 procent. Bästa arabland var signifikativt nog Jordanien, där 5 procent klarade den avancerade nivån.

I Shanghai (vid Jiao Tong-universitetet) görs en lista över de 500 bästa universitetet i världen. De flesta finns i USA och andra västländer, men också i Östasien. Tre finns i Sydafrika, sex i Israel. Inte ett enda i arabvärlden. Libyen med en genomsnittsinkomst på cirka 150.000 kronor hamnar på plats 128 av 133 vid en jämförelse av småskoleundervisningens kvalitet. Efter flera av de allra fattigaste länderna i Afrika söder om Sahara.

I det närliggande Iran är situationen en helt annan. Även på landsbygden är så gott som alla ungdomar läskunniga och i åldrarna 15–19 går lika många flickor som pojkar i skolan. Det finns också en hel del bra institutioner för högre utbildning i Iran, även om ingen platsar på Jiao Tong-universitetets lista.

Ett litet ljustecken också i arabvärlden: Sayed Tantawi är rektor för al-Azhar-universitetet i Kairo. Universitetet driver också ett hundratal flickskolor för lägre åldrar. När Tantawi besökte en sådan skola upptäckte han att en elvaårig flicka hade niqab. Tantawi krävde att skynket skulle av bums och utfärdade sedan ett förbud för niqab i alla universitetets skolor. Att täcka ansiktet är ett sentida påfund som inte har

någon grund i traditionell islam menade Tantawi. (The Economist)

Finsk LO-chef var Stasi-agent

Riita Juntunen som är kommunikationschef på finska LO (FFC) var på 1980-talet Stasi-angivare. Juntunen arbetade med översättningsarbete i Östberlin och därmed blev hon också Stasi-angivare. Det var väninnan Petra Sauerzapf-Poser som hittade uppgifterna när hon granskade sin egen Stasi-akt i Berlin. De nordiska länderna har fått tillgång till förteckningar över egna medborgare som varit kopplade till Stasi. Flera har försökt få den svenska förteckningen frisläppt, men regeringen vägrar. Numer är alla brott som skulle kunna kopplas till akterna preskriberade, men det finns ett stort allmänintresse av att veta vilka personer i förtroendeställning som tidigare gick Stasis ärenden.

(Dagens Nyheter)

Motståndskämpar i Rumänien

Ioana Voicu Arnautoiu är konsertpianist. Hon är född i en grotta i Karpaterna. Hennes föräldrar var partisaner som kämpade mot kommunistdiktaturen in på 1950-talet. De härdade ut i skogen i nio år, innan de tillfångatogs. Pappan avrättades, medan mamman dog i fängelse. Ioana har haft möjlighet att gå igenom säkerhetstjänsten Securitates arkiv, som omfattar två miljoner akter på sammanlagt 20 hyllkilometer. 85

De fattiga får det bättre

Surjit S. Bhalla har i sin bok *Imagine There's No Country* gjort jämförelser mellan världens inkomster i tjugoårsintervall. Bhalla som arbetat åt Världsbanken, konstaterar att hela världen får det bättre. Men att de fattiga får det bättre mycket snabbare än de rika. Tacka globaliseringen för det.

tjocka akter handlar om Ioanas familj. I de dystra arkiven har hon hittat bilder på sig själv när mamma klättrar ut ur grottan med sin dotter i famnen. Det framgår av dokumenten att familjen ibland tvangs äta bark. Hon har också hittat ett sista foto på sin far, som togs alldeles innan avrättningen. Ioana skonades, eftersom hon bara var två år när föräldrarna tillfångatogs. Hon hamnade hos kärleksfulla adoptivföräldrar och hade ingen aning om sin egen bakgrund innan arkiven öppnades.

Oana Lungescu är en annan kvinna som fått läsa om sig själv i arkiven. 1983 försökte Securitate värva henne som

World Income Distribution, 1960, 1980, and 2000

angivare. Hon skulle i utbyte få ett pass och cancermediciner till sin sjuka pappa. Oana vägrade.

När hon 2004 begärde att få se sina egna akter var de ”omöjliga att hitta”. Förra året gick det bättre. Oana kunde läsa om hur hennes vägran ledde till att hon utsattes för telefonavlyssning. Många av hennes privata brev fanns i fotokopia i Securitates arkiv. Viktiga meningar var understruken med röd- eller blåpenna. Det fanns till och med 138 utskrifter av telefonsamtal, huvudsakligen mellan Oana och hennes mamma samt hennes dåvarande pojkvän. Det handlade mycket om faderns sjukdom och hans förestående död. 1985 lyckades Oana få utresetillstånd och sedan dess arbetar hon med BBC:s rumänska sändningar från London. Men hennes utresa innebar inte att hon slapp ifrån Securitate. Hon överfördes till en annan avdelning, som bevakade folk i utlandet, och där fanns det handlingar fram till kommunismens fall 1989.

Åtskilliga höga statstjänstemän och domare har en bakgrund i Securitate. För närvarande arbetar rumänska domstolar med 700 fall. Men det går hopplöst långsamt och landet är känt för sin korruption. De Securitate-medarbetare som lyckats nå inflytelserika positioner i samhället motarbetar efter bästa förmåga all modernisering av landet. (BBC)

Den som vill få en mer litterär beskrivning av det omänskliga systemet i Rumänien rekommenderas Nobelpristagarinnan Herta Müller böcker.

Allt fler judar flyttar från Malmö – kommunalrådet Ilmar Reepalu vet ingenting om vad som händer i hans stad

Skånska Dagbladet hade i början av det nya året en artikelserie om judarnas situation i Malmö. Den har blivit alltmer pressad på grund av den stora muslimska invandringen i Malmö. Och på grund av att de lokala myndigheterna inte tycks ha den minsta aning om vad som händer.

☆☆☆Judiska församlingen i Malmö har sedan 1970 minskat från 2 000 medlemmar till 700. Församlingen hade ett uppsving i samband med att många polska judar flyttade till Malmö i samband med den polska kommunistregimens antisemitiska politik på 1960-talet. De flesta integrerade sig snabbt och de är numera helt inordnade i det svenska samhället. Men många har flyttat vidare från Malmö på grund av den pressade situationen.

Skånska Dagbladet besöker ett judiskt dagis, där barnen hålls bakom en låst gallergrind med en vakt som kollar vem som kan släppas in. En gymnasist blev hotad med halal-slakt av sina muslimska skolkamrater. Gymnasistens mamma har råkat ut för att man vevat ner rutorna på en bil och skrikit ”jävla judar” efter dem. Det är främst unga muslimska män som utgör ett hot.

Gudstjänsterna i synagogan måste vara bevakade av väktare och medlemmarna i församlingen är tillsagda att inte gå ensam på den judiska begravningsplatsen.

Rabbinen Shneur Kesselman kan inte längre åka med buss utan måste skjutsas i bil för att inte bli antastad. Judar vågar inte visa sig på staden med en davidstjärna som smycke.

När judarna i början av 2009 anordnade en manifestation för fred i Mellanöstern på Stortorget kastade motdemonstranter ägg, flaskor och smällare. Polisen stod och tittade på och till slut måste manifestationen (som vid sidan av judar samlat många liberaler och andra Israel-vänner) avbrytas.

Polisen berättar att antalet anmälda antisemitiska brott var 79 under 2009. Det var en fördubbling jämfört med 2008. Synagogan och det judiska kapellet på begravningsplatsen har klottrats ner med

antisemitiska budskap. Kapellet stacks till och med i brand.

Marcus Eilenberg berättar i en intervju att han ger upp. Han kan inte låta sina barn, fem och tre år gamla, växa upp i den miljö som Malmö utgör. Hela familjen flyttar. Marcus familj har bott i Malmö sedan slutet på 1800-talet. I Marcus fall går flytten till Israel. Men andra väljer att flytta till Stockholm, där situationen inte alls upplevs som lika allvarlig som i Malmö.

Det judiska fotbollslaget SK Hakoah (ja numer är det bara tre spelare som är judar, men när klubben startades 1932 var det enbart judar i laget), som spelar i division 6 utsätts för glåpord på matcherna och när laget mötte Kosova i augusti förra året fick tränaren Daniel Krook en rejäl snyting av en åskådare. Åskådarna rusade därefter in på planen och allmänt tumult uppstod. Hakoah bad Skånes fotbollsforbund att man skulle få spela i en ”bonnaserie”, men det blev

nobben. Nu har man förutom Kosova även laget Palestinska i samma serie.

Det politiska Malmö styrs med järnhand av socialdemokratiska kommunalrådet Ilmar Reepalu (som av namnet att döma har estniskt påbrå). Han har flera gånger gjort uttalanden som irriterat judarna i Malmö – liksom säkert flertalet övriga svenskar. För några år sedan sa Reepalu att Israels dåvarande premiärminister Ariel Sharon var den politiker han tyckte sämst om i världen. Det var när Saddam Hussein styrde i Irak. Reepalu har aldrig sagt ett ont ord om Saddam.

Som avslutning på Skånskans artikelserie gör man en intervju med Ilmar Reepalu. Han har inte förstått någonting av det som händer med judarna i Malmö. När reportern ställer frågan om det är rimligt att det ska behövas en säkerhetsstyrka vid de judiska gudstjänsterna svarar Reepalu ”Malmö och Skåne har tyvärr haft bekymmer med grupper längst ut på högerkanten”. Judiska församlingen och polisen vet bättre, det är den yttersta vänstern och hårdföra muslimer som utgör hotet. När Reepalu får höra det framhärdar han: ”Jag har uppfattat att högergrupper varit de som plågat judiska församlingar under lång tid – men jag känner inte till om extremvänstern driver de frågorna”. Kommunalarrådet är tydligen fullständigt okunnig om de kravaller som inträffar i hans egen stad.

Reepalu menar att judarna själva har ett ansvar för vad som händer och att Israel skapar en varböld. ”Vi accepterar varken sionism eller antisemitism”. Han säger vidare att judarna har ”möjlighet att påverka hur omvärlden uppfattar dem”. Det handlar om att judarna ska uttala sig negativt om Israel. Helt visst uttalar sig de flesta judar positivt om Israel, liksom miljoner svenskar utan judisk bakgrund. Men just de judiska svenskarna ska tydligen tvingas ha vissa åsikter, om de ska accepteras av Malmös kommunalråd och slippa trakasserier. Lyckligtvis gäller än så länge svenska lagar också i Skåne, trots att kommunalrådet vill inskränka åsiktsfriheten för en krympande etnisk minoritet.

Judiska församlingen i Malmö har på några decennier krympt från 2 000 till 700 medlemmar. Allt fler judar lämnar staden, för att de lever ett otryggt liv i en stad med allt fler fientligt inställda muslimer. Och ett kommunalråd som kräver att judar ska ha vissa åsikter för att han ska acceptera dem. Åsikter om Israel som nästan inga judar och få andra svenskar delar. Skånska Dagbladet har tagit upp frågan i en stort upplagd artikelserie.

Den revolutionäre libertarianen:

Murray N. Rothbard

Den revolutionäre libertarianen Rothbard Murray N. Rothbard (1926-1995) skiljer sig från de tänkare som jag skrivit om i tidigare nummer av Contra, då han betraktade sig själv som libertarianismens Karl Marx. Ingen form av stat var legitim och han gjorde revolt mot all form av auktoritetstro och kultskapande. Därför var han heller ingen vän av successiva förändringar av statens omfattning. Rothbards ledord var självägandeskap, rättighetstänkande och icke-aggression.

☆☆☆Även om Rothbard var lärjunge till Ludwig von Mises skilde han sig från den österrikiska skolan, och då främst Friedrich A. Hayek, genom att förespråka snabba förändringar och ett samhälle utan någon form av stat. Inte ens Robert Nozicks spontant framväxande skyddsorganisationer vann gehör, eftersom det skapade ett våldsmonopol, något som Rothbard betraktade som skadligt.

Men å andra sidan hade Rothbard en mer konservativ sida där han skilde sig från ateisten och objektivisterna Ayn Rand när det gällde synen på religion och traditioner, som växt fram spontant utanför staten. Han menade att religionen kunde vara en drivkraft för frihetens värden. Till en början var relationerna mellan Rothbard och Ayn Rand goda. Efter att Ayn Rand publicerade sitt mastodontverk *Och världen skälvede (Atlas Shrugged)* 1957 skrev Rothbard ett entusiastiskt brev och tackade för den omvälvande läsoplevelsen. I gengäld bjöd Rand in honom till hennes veckomöten, som hon arrangerade i sitt hem på Man-

hattan. Men Rothbard tröttnade på den underdåniga stämning som han ansåg att diskussionsmötena dominerades av. Han har också skrivit kritiska artiklar om hur objektivisterna vägrar föra sakliga dialoger med sina meningsmotståndare.

Isolationism

Vidare kunde han samarbeta med isolationister inom den paleokonservativa traditionen eftersom han var emot alla militära ingrepp i utlandet och kom därför att hårt konfrontera de nykonservativas budskap att sprida frihet och demokrati i andra länder. I den frågan allierade han sig med alla som var emot militarisering och amerikansk krigsmakt såsom anarkistiska pacifister. Med den ambitionen var Rothbard med och grundade tidskriften *Left and right* för att understryka och

fredrik.runebert@contra.nu

uppmuntra det filosofiska bandet mellan den klassiska liberalismens statsfientlighet i kombination med dess ovilja att engagera sig i politiska och militära äventyrligheter och den fredssträvande anarkismen. Målet var att mobilisera krafterna genom ett samarbete mellan den antipolitiska högern och den antipolitiska vänstern.

Detta alliansbyggande föregicks av en ideologisk brottningsmatch där hans starka övertygelse om fri marknadsekonomi stod mot idén om ett tvingande monopol som står för beskydd och försvar. Han menade att han var tvungen att välja. Antingen måste han överge sin övertygelse om en fri marknadsekonomi utan statlig inblandning, eller också förespråka en individualistisk anarki. Invändningen mot detta resonemang är att en individ har en självklar rätt att försvara sig själv, men ingen självklar rätt att beslagta an-

dra människors egendom. Därmed borde slutsatsen bli att en stat aldrig får beskatta någon, eftersom det innebär att staten påtar sig uppgifter som enskilda individer aldrig har haft rätt till, medan staten har rätt att försvara individer mot frihetsintrång såsom våld och hot, eftersom individen har rätt att delegera sin självförsvarsrätt till en annan aktör, såsom staten. Det var detta resonemang som Robert Nozick förde.

En intressant argumentationslinje är Rothbards uppdelning i samhällsmakt och statsmakt, där samhällsmakten handlar om människans makt och förmåga att förändra och använda naturen för människans välförstånd. Statsmakten däremot handlar om människans makt att bestämma över andra människor. Samhällsmakten är produktiv medan statsmakten enbart är parasitär som konfiskerar de värden som samhällsmakten skapar. Genom historien anser Rothbard att dessa två krafter har bekämpat varandra. Under vissa tidsperioder har samhällsmakten dragit ifrån statsmakten genom nya innovationer och omvälvande entreprenörskap såsom ångmaskinen. Men statsmakten har alltid kommit i kapp och lyckats reglera och beskatta de nya områden som samhällsmakten har skapat.

Han förklarade även de katastrofala världskrigen under 1900-talet med denna tankemodell. Från 1600-talet till 1800-talet hade samhällsmakten övertrumpat statsmakten, bland annat tack vare upplysningsperioden på 1700-talet, vilket gjorde att frihet, fred och materiellt välförstånd dominerade tillvaron i västvärlden. Men när statsmakten sedan kom i kapp uppstod en återgång till slaveri, krig och förintelse.

Studerade börskraschen 1929

Hans främsta vetenskapliga insatser gjordes inom ekonomisk historia och pen-

ningsteori där han studerade bakgrunden till börskraschen 1929 och amerikansk bankväsendes historia. Han förespråkade guldmyntfot och att banker inte ska kunna skapa pengar genom att låna ut resurser som de inte har. Ett sådant system skulle ha förhindrat den ekonomiska kollaps som uppstod 1929, som en korrigering av den federala centralbankens snabba kreditexpansion under 1920-talet. Vidare kom den amerikanska regeringens försök att "bota" recessionen enbart leda till att situationen försämrades än mer.

När det gäller USAs allmänna historia ansåg Rothbard att det var ett misstag att skriva under den konstitution som skapade en union av federala stater eftersom det lade grunden till en stor statsexpansion. Han föredrog i stället konfederationen, en lösligare form av union, eftersom makten då decentraliserades till små delstater i stället för att koncentreras till en stor statsmakt.

En invändning som Rothbard inte har besvarat tillfredsställande är hur individens absoluta rätt till autonomi hade kunnat försvaras då den ordning som föregick konstitutionen gav varje delstat rätt att bestämma över slaveriets vara eller icke vara. Tack vare konstitutionen lyckades den republikanske presidenten Abraham Lincoln avskaffa slaveriet 1865 inom hela det dåvarande USA.

I samband med hans vetenskapliga bedrifter kan det vara bra att nämna några ord om hans kunskapssyn. Hans vetenskapliga arbete utgick helt från Ludwig von Mises kunskapsteori praxeologi, som innebär att vetenskapen aldrig kan använda samma metoder inom samhällsvetenskapen som inom naturvetenskapen. Att använda sig av matematiska formler och empiri för att identifiera naturlagar fungerar enbart om man anser att människor är robotar som enbart svarar på yttre stimuli i enlighet med bestämda naturlagar. Men vem har egentligen en sådan människosyn?

Därför menade Rothbard, och andra anhängare såsom Ludwig von Mises och Friedrich A. Hayek, att all samhällsvetenskap måste utgå från ett axiom. Ett axiom är en självklar sanning som ingen kan ifrågasätta eftersom det finns en kollektiv erfarenhet av att den är sann. I det här sammanhanget handlar det om att människor agerar för att uppnå bestämda och medvetna mål. Att människor agerar beror på att de förväntar sig att handling ökar sannolikheten för att deras mål ska uppfyllas jämfört med om de

Murray Rothbard (1926–1995) var mannen som myntade ordet "anarkokapitalism". Han menade att så gott som alla uppgifter som låg på staten kunde utföras effektivare av privata företag.

inte gör någonting. Om alla resurser fanns i överflöd eller om alla behov uppfylldes omedelbart utan att man behöver agera skulle ingen människa ha någon anledning att handla. Utifrån detta axiom kan samhällsvetaren härleda andra sanningar genom logiska slutledningar.

På samma sätt som Marx ville Rothbard inte bara förstå och beskriva verkligheten utan även förändra den. Hans mål var inte att bara ifrågasätta, analysera, debattera eller ens reformera, hans mål var att störta statsmakten och upprätta ett nytt fritt samhälle. En annan likhet med Marx är Rothbards deterministiska övertygelse om att den libertarianska ideologin var den enda sanna läran och att libertarianismen bara måste segra, eftersom ideologin är den enda som överensstämmer med människans och tillvarons natur. Därför engagerade han sig för att skapa en libertariansk rörelse genom att föreläsa, hålla tal, skriva böcker och skriva artiklar i så gott som varje libertariansk tidskrift som grundats.

Med samma syfte startade han middagsmöten varje månad för att samla den frihetliga rörelsen. På dessa möten bildades organisationen Radical Libertarian Alliance 1969 och tillsammans med Karl Hess valdes han till redaktör för organisationens tidskrift Libertarian Forum. Organisationen växte dramatiskt när aktivister från Radical Libertarian Alliance stod bakom

splittringen av det republikanska partiets ungdomsförbund Young Americans for Freedom. Av de 1 200 deltagande delegaterna bildade 350 delegater Society for Individual Liberty som i sin tur anslöt till Radical Libertarian Alliance. Och ur dessa två organisationer skapades det libertarianska partiet Libertarian Party of America. Under 1970-talet engagerade sig Rothbard i det partipolitiska arbetet och fungerade länge som dess chefsstrateg.

Enligt nyliberalen John-Henri Holmberg, som är Rothbards främsta förespråkare i Sverige, är Rothbard den som har gjort mest för den libertarianska rörelsen, särskilt i USA. Det går att ifrågasätta om organisationssplittringar och hård kritik av det libertarianska partiet för att vara alltför pragmatisk och kompromissvillig verkligen är ett fruktbart bidrag till den politiska utvecklingen. Som åldring hade nämligen Rothbard ägnat mycket engagemang åt att polemisera med de nyttillkomna debattörer och organisatörer inom den libertarianska rörelsen för att de försökte tona ned den "extremism" som det libertarianska partiet ansågs stå för. Hans självdistans medgav dock att han något självvironiskt kallade sig för den vresige åldringen. Men hans entusiasm och positiva engagemang smittade alltid av sig på texterna trots alla hårda ord om sina meningstståndare.

Människorna, marken och makten

Regionalpolitiken utgår från att staten omfördelar resurser mellan olika geografiska områden i stället för att utgå från människors rättigheter. För regionalpolitiker är marken viktigare än likheten inför lagen. Områden med hög tillväxt får bidra till områden som har lägre tillväxt eller till och med är på tillbakagång. Johnny Munkhammar anser i sin timbroskrift *Människorna, marken och makten* från 2002 att regionalpolitiker värderar marken högre än människornas rätt att fritt välja bostadsort och yrken genom att staten söker cementera samhällsstrukturen via subventioner och geografiska stöd.

☆☆☆Ända sedan medeltiden till 1800-talet var Sverige ett privilegiesamhälle med ett skråväsende som krävde tillstånd av den som ville ingå i en viss yrkesverksamhet. Vem som helst och hur många som helst skulle inte kunna ingå i de olika skråna, eftersom det skulle riskera inkomsterna, för de yrkesverksamma. Städerna hade privilegier på landsbygdens bekostnad såsom rätten att driva affärsverksamhet, ta upp skatt samt olika former av äganderätt. Längre fanns det tullar inom landet som hämmade handeln och barriärer mot människors fria rörlighet. Individer var länge förbjudna att bosätta sig var man ville. Skråväsendet avskaffades 1846 och efter det genomfördes många reformer för att öka näringslivets frihet och människors rätt att bestämma över sitt eget liv. I dag har vi till viss del återgått till att försäkra den fria rörligheten med en motsatt politik där landsbygden har privilegier på storstädernas bekostnad.

Den "lilla regionalpolitiken" (de direkta regionalpolitiska stöden och åtgärderna) stod för cirka 4 miljarder kronor år 2002, men det är främst den "stora regionalpolitiken" (de regionalpolitiska konsekvenserna av statens verksamhet i stort) som uppskattas till 70 miljarder kronor per år i offentliga utgifter som ligger i Munkhammars blickfång. Det regionalpolitiska perspektivet ska nämligen genomsyra all politik. Därför har försvarspolitik främst varit en regionalpolitisk fråga där omstruktureringar och regementsnedläggningar mer har handlat om hur det påverkar enskilda orter än om

vad som är mest försvarsstrategiskt riktigt. Visst anser författaren att regementsnedläggningar ger staten en plikt att under en övergångsperiod hjälpa de som förlorat sin försörjning. Men detta skiljer sig från den permanenta regionalpolitik som bedrivs i dag. Försvarspolitiska beslut ska tas på försvarsstrategiska grunder och ingenting annat.

Nya universitet – lägre kvalitet

Ett annat exempel är 1990- och 2000-talets

fredrik.runebert@contra.nu

satsning på fler universitet, där högskolor i Karlstad, Örebro och Växjö förvandlades till universitet för att sprida ut utbildningen i hela landet. Paradoxalt nog kan detta ha åstadkommit sämre förutsättningar för de nya universiteten eftersom högskolor har möjligheten att profilera sig inom ett visst område och därmed attrahera många studenter. KTH i Stockholm är ett typexempel på en sådan institution. Ett universitet kräver däremot ett brett utbud av utbildning och forskning vilket kräver mycket mer resurser. En högskola som får privilegiet att bli ett universitet förlorar därmed sin chans att bli bäst inom ett specifikt område.

Ett tredje exempel är myndighetsplaceringar och myndighetsutflyttningar från Stockholm till andra delar i landet. Där utgår politiken mer från att alla regioner ska ha ett visst antal myndigheter än om var myndighetens verksamhet kan bedrivas

bäst. Givetvis är det ingen naturlag att alla myndigheter sköts bäst i Stockholm, men när myndigheter ska placeras ska enbart behoven av verksamheten avgöra lokaliseringen. Som exempel är det ganska naturligt att Fiskeriverkets huvudkontor har lokaliserats till Göteborg. Där finns sakkunskapen och stora delar av näringen.

Glesbygdverket bildades 1991 och har som mål att skapa opinion och sprida kunskap för landsbygdens intressen. Att en myndighet ska agera som opinionsbildare strider mot de demokratiska spelreglerna där politikerna har funktionen som opinionsbildare och beslutsfattare medan myndigheterna ansvarar för tillämpandet av besluten.

Skatteutjämning motverkar tillväxt

Skatteutjämningssystemet är troligen det som är mest skadligt då det skapar snedvridna incitament för kommuner när det gäller att skapa goda förutsättningar för tillväxt. När en kommun får högre skatteintäkter på grund av ökad aktivitet i kommunen leder det till att de får betala mer till andra kommuner. Stockholm är den kommun som får betala mest, eftersom det är landets tillväxtmotor. Men det lustiga är att storstäder som Göteborg och Malmö är nettomottagare av kommunutjämningspengar. Stockholms Handelskammare påpekar i rapporten *Det kommunala skatteutjämningsystemet – Hinder för tillväxt och utveckling* som utgavs i oktober förra året att ekonomiskt starka kommuner såsom

Göteborg, Malmö, Norrköping och Örebro är de kommuner som i kronor får de största bidragen. Motivet var att glesbygdskommuner skulle få bättre förutsättningar att överleva, inte att storstäder skulle bidra till andra storstäder. Till detta tillkommer även riktade företagsstöd som var vanligt innan EU-medlemskapet 1995. I dag är det vanligare med företagsstöd via EUs strukturfonder.

För de kommuner som mottar kommuntjänstpengar minskar motiven för att skapa bättre förutsättningar för företags-etableringar och tillväxt eftersom de ändå får resurser till sin verksamhet. Glesbygden har därför låsts fast i ett bidragssystem. Munkhammar poängterar att lantisar inte är dummare än stadsbor och att det inte finns något som säger att folk i glesbygden inte ska kunna skapa bättre tillväxt på den plats där de befinner sig.

Dessutom utgår skatteutjämnings-systemet från att marken är viktigare än individen. För att hårdra det får en fattig stockholmare betala skatt till en rik landsbygdsbo. Knappast en omfördelningspolitik som socialdemokraterna borde gilla.

Samtidigt har kommunerna ett snävt svängrum när det gäller att bestämma sin egen politik. Staten ålägger kommunerna att ansvara för en viss nivå på exempelvis skolor, förskolor, socialbidrag och äldreomsorg. Därför är dessa områden belagda

med detaljstyrningar. De statliga direktiven, kombinerat med skatteutjämnings-systemet, undergräver helt kommunernas grundlagsskyddade självbestämmanderätt. Ironiskt nog är Centerpartiet det parti som främst försvarar denna kommunala självbestämmanderätt också det parti som främst försvarar skatteutjämningsystemet.

Jordbrukspolitiken drabbar de fattiga ländernas bönder

Jordbrukspolitiken regleras främst på EU-nivå och är ett system som är ännu mer skadligt än skatteutjämnings-systemet, eftersom det skapar handelshinder för fattiga bönder att exportera sina produkter. Bidrag för att producera, och ännu värre för att exportera, leder till att europeiska bönder får en orättvis konkurrensfördel gentemot bönder i U-länder som även möts av många tullhinder. Priset på jordbruksprodukter riskerar också att bli låga när EU subventionerar bönder till att överproducera vilket skapar ännu sämre möjligheter för u-länder att exportera sina produkter. Dessutom leder systemet till att konsumenter får betala två gånger, först via skattesedeln och sedan i konsumentledet. Motivet för att över hälften av EUs budget går till att finansiera den gemensamma jordbrukspolitiken är att skapa goda förutsättningar för jordbruket att existera även i områden som riskerar att avfolkas, samt att

förhindra att landskapen växer igen.

När Munkhammar skrev boken var glesbygdspolitiken aktuell och het. Många debattörer krävde mer och mer statliga åtgärder för att rädda landsbygden. Centerpartiet krävde under Lennart Daléus ledarskap digital allemansrätt och statlig bredbandsutbyggnad. IT-gurun och samhällsingenjören Jonas Birgersson missionerade även han om bredbandsutbyggnad i hela landet. När Maud Olofsson tog över ordförandeskapet i Centerpartiet 2001 talade hon högt om de ökande regionala klyftorna i landet och krävde krafttag för att minska dem. Glesbygdverket höll sin fana högt genom att plädera för bredbandsutbyggnad i hela landet via statliga bolag samt en politik för rättvis regional fördelning.

I dag har Centerpartiet ändrat inriktning och pläderar mer för likvärdiga villkor i hela landet. Skepticismen mot Stockholmsområdet har minskat och partiet ser inte längre storstaden som ett hot mot landsbygden. Tvärtom, menar många i partiet att ett växande Stockholm smittar av sig på omgivande områden och är till fördel för hela landet.

Det mesta är som förr

Men trots denna förändring i retoriken finns mycket av regionalpolitiken kvar. Skatteutjämningsystemet är intakt, även om det

har reformerats några gånger och kommunerna saknar fortfarande ett reellt självbestämmande då cirka 80 % av kommunens utgifter redan är beslutade av staten. Men det har också genomförts förbättringar. Arbetsmarknadspolitiken utgår i dag mer från att individen ska söka jobb i hela landet än att olika arbetsmarknadspolitiska åtgärder ska få så många människor som möjligt att stanna kvar på en viss geografisk plats. Dessutom är Glesbygdverket nedlagt sedan 31 mars 2009 och Jonas Birgerssons predikningar är det få som minns i dag.

Försvaret har blivit en regionalpolitisk fråga. Istället för en försvarspolitisk. Omstruktureringar och nedläggningar har styrts av sysselsättningspolitiken, inte av försvarets behov. Ibland har regementen byggts upp för att skapa sysselsättning på eftersatta orter, för att sedan läggas ned... Försvarsbudgeten har urholkats och inte gett den försvarskraft som svenska folket kunnat förvänta sig. Likadant är det på många andra politikområden.

En djärv antikommunistis spännande liv

I november 2005 kunde invånarna i en liten stad i Kanada läsa i lokaltidningen – antagligen med förvåning – att den nyss bortgångne, 87-årige aristokraten på orten, känd som en mycket artig och ganska stillsam bridge-spelare och sällskapsmänniska med kyrkliga uppdrag, i själva verket hade haft ett synnerligen äventyrligt liv som anti-kommunistisk idealist och aktivist bland frihetskämpar i Sovjet-sfären, bland annat i Ungern 1956 och i Tjeckoslovakien 1968.

★★★I dödsrunan uppgavs också att aristokraten, greve Carl Magnus Torsten Armfelt, hade varit nära vän till presidenterna Richard M. Nixon och George H. W. Bush och hade spelat golf med kungen av Belgien, samt hade grundat World Anti-Communist League och European Anti-Communist League.

Dödsfallet orsakade ingen stor publicitet. Grevens vänner runtom i världen fick kännedom om det när de läste de handskrivna julkort, som änkan snart skickade ut, men trots att man i kretsen ansåg sig känna honom väl, saknade man sådana exakta uppgifter som skulle behövas för en mer utförlig nekrolog. Han hade vunnit mångas förtroende, men utan att låta dem veta detaljer om hans bakgrund och aktiviteter.

Det togs för givet att han var en idealistisk anti-kommunist, som ofta hade satt sitt liv på spel för att hjälpa frihetskämpar, och det antogs att han hade eller hade haft en hög ställning inom CIA, men det var inte många som med tillräcklig säkerhet visste hur hans meritlista såg ut. Även familjen saknade detaljer. Hans dotter citerades i den kanadensiska tidningen: "Han var mycket hemlighetsfull om vad han gjorde."

Sverige viktig bas

Några svenska anti-kommunister torde minnas greve Armfelt från 1960-talet, då de hjälpte honom att sända ballongburna radioapparater med vinden mot Sovjetu-

nionen och Östeuropa i hopp om att göra det möjligt för människor där att lyssna på sändningarna från Radio Free Europe. Sverige var en viktig bas för de armfelta verksamheterna. I Stockholm hade han ett samarbetskontor till vilket kurirer kom med underrättelser från Armfelts agenter i Moskva. Från denna svenska bas utgick också assistans till nyckelpersoner som behövde fly från Sovjet-blocket.

Själv fick jag tillfälle att träffa greve Armfelt under många år i olika sammanhang i både Sverige och utlandet. Jag tror att vi lärde känna varandra ganska väl, men sedan 1985 då efter flyttningar de geografiska avstånden mellan oss blev stora, hade vi bara brev- och telefonkontakt. Omkring år 1995 diskuterade vi möjligheten av att få hans biografi skriven. Han föreslog själv att han skulle ta det första steget med att lära

bertil.wedin@contra.nu

sig hantera en dator, men tyvärr detta blev aldrig av. Icke förty, en kort tid före sin död dikterade han för en familjemedlem en hel del nyckeluppgifter om sin bakgrund.

Tacksamt har jag från familjen nyligen mottagit en utskrift av rapporten. Med hjälp av denna kan jag komplettera de uppgifter, som jag tidigare hade fått från honom själv och andra källor. Fortfarande har jag några frågor om honom obesvarade. En gäller släktrelationer. Under hans aktiva tid i Europa sades det ofta att han var systerson till fältmarskalk Gustaf Mannerheim, Finlands president 1944-46. Detta finns varken styrkt eller avvisat i det nya materialet. Greve Armfelt nämner inte moderns flicknamn. Han beskriver henne som en idrottskvinna av världsklass.

Den som googlar "Carl Magnus Armfelt" finner en uppgift om att en "Finnish Scandinavian" med det namnet i oktober 1916 for med fartyget Frederik VIII från Köpenhamn till New York. Enligt passagerarlistan var resenären 24 år gammal och gift. Detta torde ha varit fadern till ädlingen om vilken denna artikel handlar.

På nyårsdagen år 1918 föddes i New York City Carl Magnus den yngre, son

till en finsk diplomat. Gossen, som alltså var finländare, blev automatiskt också amerikansk medborgare, men snart flyttade familjen till Sverige för att bo i Stockholms-området. Det var där Carl Magnus gick i skola och växte upp. Sommarloven tillbringade han dock i Finland där familjen var introducerad med grevlig status.

Den finska svastikan

Under skolåren hade Carl Magnus stora idrottsliga framgångar, men till skillnad från brodern Gustaf Mauritz klarade han inte studierna bra. När han var 16 år, beslutade fadern att sända honom till sjöss, under svåra förhållanden, på segelfartyget *L'Avenir*, som utan motor och utan radiosändare gick tur och retur från Östersjön till Australien via Kap Horn, en av världens mest riskabla segelrutter. Han klarade mandomsprovet, men förlorade tre fingernaglar när han revade in segel i hård storm. Efter resan återupptogs studierna med framgång.

Jag har träffat Gustaf Mauritz, men jag vet ej vem av bröderna som var äldst. Båda gjorde samma yrkesval, men i olika geografiska riktningar. GM utbildades till pilot och officer i det finska flygvapnet för att senare ta anställning i det svenska flygvapnet, medan Carl Magnus år 1938 som 20-åring återvände till USA i hopp om att där bli militärflygare. US Air Force hade ännu ej bildats. Det amerikanska militärflyget var en del av armén: US Army Air Corps. I denna flygkår tog Carl Magnus värvning, men till sin stora besvikelse blev han inte uttagen till flygutbildning. I stället tilldelades han markjänst och sändes till Hawaii för att där delta i ett återuppbyggnadsarbete efter en tsunami.

Senare hände något som igen gjorde Carl Magnus missräknad och dessutom olycklig och som hade att göra med en historisk händelse i Finland det år han föddes, 1918. Det var då, den 6 mars, som det finska flygvapnet instiftades. Dess första flygplan donerades den dagen till den Vita armén av den svenske greven Eric von Rosen, som, för att säga "lycka till", målade ett blått hakkors på flygmaskinen. Hakkorset, eller svastikan (som det heter

på sanskrit), hade i östra och södra Asien varit en positiv religiös symbol sedan minst 3000 år, och den hade nu länge varit ett populärt tecken även i många andra delar av världen, ej minst i Finland men också i USA, där särskilt bland indianer och idrottsmän.

År 1918 hade det tyska nationalsocialistiska partiet ännu inte bildats. Hakkorset hade inget med nazismen att göra och ansågs på många håll vara endast något gott. Den 18 mars 1918 förklarade Mannerheim hakkorset vara det finska flygvapnets officiella symbol, och så förblev det tills efter Andra världskriget då de allierade begärde att tecknet skulle avskaffas över hela Europa.

När Carl Magnus for till USA 1938 för att ta värvning hade han med sig i bagaget ett märke med det finska flygvapnets symbol. Detta hittades bland hans tillhörigheter vid en inspektion fyra år senare, då USA hade inträtt i Andra världskriget. Förgäves försökte han förklara för sina militära chefer att märket var finskt och inte hade något med Tyskland att göra. En militär myndighet stämplade greven som fiende i tysk tjänst, och han internerades i ett läger för tyska och italienska krigsfångar. Det var ett bittert slut på en misslyckad militär karriär. Förmildrande omständigheter, enligt greve Armfelt, var att lägret låg på soliga Hawaii och att maten lagades av internerade mästerkockar från Tyskland och Italien.

Kamp mot kommunismen

Carl Armfelt var alltså fortfarande i den amerikanska arméns tjänst den 7 december 1941, då USAs flott- och flygbas Pearl Harbor anfölls av japanskt flyg. Han spelade golf då anfallet började. Det var typiskt för Carl Magnus att alltid försöka fylla tiden med så mycket sport som möjligt. Under skolåren hade han blivit framstående i allmän idrott. Sjöresan till Australien hade gjort honom till en passionerad seglare. Sedan hade han börjat med boxning, därefter tennis. Nu hade han funnit att golf passade honom bäst, ej minst för att man kunde spela det utan att behöva springa. Han var mycket ståndsmedveten och ansåg, liksom baron Mannerheim, att spring var något som stod under en gentlemans värdighet.

Men för fadern till mannen på Hawaii var krigsåren fysiskt hårda. Diplomaten Armfelt ägnade sig då åt hemliga mark-

Den finlandssvenske aristokraten Carl Magnus Armfelt levde ett spännande liv som antikommunistisk frihetskämpe i många av jordens hörn.

transporter, ofta genom svår terräng, av utrustning och förnödenheter från Sverige till motståndsrörelsen i Norge. Dessa uppdrag var så slitsamma att fadern snart dog, och strax avled även modern av sorg och ensamhet i familjens hus i Sandhamn.

Carl Magnus ärvde faderns vilja att hjälpa frihetskämpar. Omedelbart efter Andra världskriget var den nu 27-årige greven en av dem i USA som ansåg att, om den individuella friheten skulle kunna försvaras, måste besegrandet av Nazityskland omedelbart följas av en kamp mot kommunismen, och i en sådan verksamhet ville han bli aktiv. Det är oklart för mig hur han nu förfor för att få erforderliga kunskaper om kommunismens natur och verkliga målsättning, samt hur han skaffade sig träning för irreguljära verksamheter i fiendeland.

I hans fädernesland Finland skulle han ha kunnat få del av förstklassiga erfarenheter, i synnerhet om han hade kontakt med fältmarskalk Mannerheim, som möjligen hade gjort mer än någon annan för att hindra bolsjevismens spridning västerut. Armfelt försmådde romanerna för att i stället med stor läslust ta del av böcker och tidskriftsartiklar om pågående konflikter och dessas bakgrund. Litteratur om det kommunistiska hotet fanns vid ett antal amerikanska forskningsinstitut och universitet, varav några låg i Kalifornien dit Armfelt flyttade efter Andra världskrigets slut.

”Free agent”

Det fanns senare åtskilligt i Carl Magnus Armfelts beteende och jargong som tydde på att han hade fått träning inom en underrättelsetjänst, men i hans agerande fanns också tecken på en stor professionell och personlig frihet. Det vore kanske rimligt att anta, att han blev anställd av den amerikanska underrättelsetjänsten OSS, Office of Strategic Services, som år 1949 ersattes av CIA, Central Intelligence Agency, och att han gradvis gavs eller skaffade sig allt större handlingsfrihet, möjligen även gjorde sig till en ”free agent”.

Det engelska uttrycket ”free agent” avser en person från vilken yrkessfär som helst som kan agera utan att hindras av andra, men det har kommit att betyda i synnerhet Kalla kriget-aktivist som inte stod under någons befäl. Brian Crozier, som är en av Contras ”Kalla krigets hjältar”, använde termen i sin självbiografis titel: Free Agent, The Unseen War 1941-1991, The Autobiography of an International Activist (HarperCollins, 1993).

En sådan free agent vill möjligen inte bli beskriven som ”freelance”, eftersom detta kunde antyda villighet att arbeta för pengar för vem som helst. Crozier underströk att han arbetade med CIA och MI 6, inte för. Han tog inte order. Han samarbetade och gjorde bara vad han ansåg vara rätt. Det samma torde ha gällt Armfelts förhållande till amerikansk underrättelsetjänst.

På sin dödsbädd berättade Carl Armfelt att han (enligt antydan kort efter Andra världskriget) var verksam i Centralamerika, men protokollet ger ingen uppgift om vad han gjorde där annat än att ådra sig malaria och bli bekant med Fidel Castro och andra som senare skulle bli kända. Det var typiskt för honom att säga somligt bara till hälften. Detta kunde ge intrycket att han höll tillbaka uppgifter på grund av någon tystnadsplikt.

Hans vaghet kunde vara klädsam, när den påminde om militärers strävan att undvika skryt om egna bedrifter, men den var irriterande när man försökte få grepp om hans redogörelser. Oklarhet präglar åtskilligt i hans dikterade självbiografi. Enligt protokollet var han (enligt antydan på 1960-talet) i Virginia, USA ”running a centre for strategic studies”. Vid centret fick, enligt Armfelt, amerikanska kongressledamöter och blivande politiska stjärnor som Bill Clinton lära sig hur de politiska systemen i Sovjetunionen och Kina fungerade.

Han sade att institutionen var "huvudsakligen privatägd" och hade ett "fancy name", men han avslöjade inte namnet och förklarade inte mer exakt vilken position han hade haft. Utelämningen tog luften ur en potentiellt mycket intressant information

Fängslades i Ungern

Detsamma gäller hans korta notis: "I founded (jag grundade) the European and the World Anti-Communist Leagues." Jag hade trott att World Anti-Communist League (WACL) hade grundats av kineser i Taiwan och jag visste att sovjetisk underrättelsetjänst på 1980-talet lyckades penetrera och manipulera WACL, men aldrig hade jag hört att greve Armfelt hade haft något med den organisationen att göra.

Han är inte nämnd i den WACL-litteratur som jag har funnit. Han borde ha förklarat på vilket sätt han skulle ha grundat WACL. Det är när Carl Armfelt berättar om sin "mission" som han nämner inte bara WACL, utan även Radio Free Europe. Dessa organisationer var, antyder han, plattformar i den fria världen för hans verksamheter inom Sovjet-blocket.

Radio Free Europe (RFE) hade skapats av den amerikanska organisationen National Committee for a Free Europe som tillkom i New York City år 1949 och i vilken CIA-chefen Allen Dulles ingick. Radiosändningarna byggde på tron att det Kalla kriget handlade om idéer och kunde vinnas med politiska metoder, hellre än med militära åtgärder. RFE var USA-finansierat, och det var som medarbetare i detta München-baserade radioföretag som greve Armfelt begav sig till Ungern under revolutionen där 1956.

Somliga ansåg att det i själva verket var RFE som hade anstiftat revolten i Ungern genom att först rapportera entusiastiskt om Poznan-upproren i Polen samma år och sedan få ungrarna att tro att om de revolterade mot kommunismen, så skulle västliga militära styrkor komma till deras undsättning.

Carl Armfelt blev väl mottagen av ungerska frihetskämpar, men dessa män och kvinnor var också mycket besvikna på det Väst som greven representerade, eftersom ingen västlig militär hjälp kom. Också Carl Magnus ansåg att västvärlden svek sin moraliska plikt. Han hade tagit på sig uppgiften att organisera insmuggling och distribution av vapen och förnödenheter,

men snart upphörde leveranserna utifrån.

Civila FN-enheter hade nu kommit till Ungern för att till den vanliga befolkningen utdela mat och andra förnödenheter, men inget av detta var avsett för frihetskämparna, som behövde hålla sig gömda, varför Carl Magnus med beväpnad assistans kapade en FN-konvoj med proviant och sedan lät de anti-kommunistiska gerillamännen ta för sig.

Han blev nu alltmör en anti-kommunistisk gerillaledare, som sovjetiska militärer hade order att försöka fånga eller döda, och snart greps han av en sovjetisk specialstyrka. Han internerades i ett kommunistisk fängelse, men lyckades överrumpla en vakt som han avväpnade, varefter han kunde skjuta sig ut ur fängelset och återvända till sina gömda kamrater.

(Det har cirkulerat en uppgift om att Carl Magnus Armfelt fördes från Ungern till ett fängelse i Sovjetunionen och sedan blev utväxlad mot en sovjetisk underrättelseagent. Detta kunde ha hänt efter den nys nämnda händelsen, men någon sådan uppgift finns varken bekräftad eller dementerad i materialet från familjen.)

Egna spionnät

Den nu 38-åriga adelsmannen var mycket uppskattad på olika håll i sin hemliga yrkesfär för sin oräddhet, organisationsförmåga och handlingskraft. Han fortsatte att med Radio Free Europe som bas och med falsk identitet ta sig in i kommunistländer, bland andra Ukraina och Östtyskland, för att upprätthålla eller söka kontakter bland anti-kommunistiska motståndsmän. Han ordnade leveranser utifrån av utrustning om detta begärdes och kunde verkställas. Han etablerade hemliga förfaringssätt med vilka meddelanden kunde sändas mellan underjordiska organisationer i öst och deras understödjare i väst.

På flera håll i Sovjet-blocket, bland annat i Moskva, inrättade greve Armfelt egna spionnät och stafett-liknande system med kurirer som transporterade viktig information, ofta bara muntligen. Underrättelser från Moskva kom via Finland till Stockholm. De armfeltska kontaktnäten kom till användning också när till exempel någon frihetskämpe behövde fly till friheten i väst. Flyktväg ordnades vanligen till Finland, där vänner till Carl Armfelt tog emot på platser i Helsingfors-området och dit han sände experter som med utfrågning undersökte om flykten var äkta.

Efter 1968, då Carl Armfelt med familj flyttade från USA till Europa, hände det att flyktingar flögs vidare till familjens lantliga hem i Holland.

1968 präglades av kollisioner mellan vad sovjetledaren Brezjnev kallade "två system". Den 5 januari fick det tjeckoslovakiska kommunistpartiet en ny ledare, 46-årige Alexander Dubcek, som av allt att döma ville fjärma sitt land från sovjetiskt inflytande. Senare i januari genomfördes den kommunistiska och bokstavligen underjordiska Tét-offensiven mot den amerikanska ambassaden i Saigon. Stora och våldsamma demonstrationer mot USAs militära operationer i Vietnam ägde rum nästan överallt i Väst, ej minst i London och Stockholm. Aktionerna initierades och organiserades till stor del av sovjetiska frontorganisationer.

Den 7 maj genomfördes i Paris ofantliga och våldsamma upplopp, som såg ut som inbördeskrig med brandbomber och stenkastning och tiotusentals demonstranter bärandes röda fanor med hammaren och skäran och sjungandes Internationalen. Den 9 maj transporterade den sovjetiska krigsmakten trupper och stridsvagnar genom Polen och Östtyskland till gränsen mot Tjeckoslovakien. Den 22 augusti inledde en stor sovjetisk arméstyrka strider mot sådant i Tjeckoslovakien som såg ut att representera "Pragvåren", en önskan om att få leva fritt utan sovjetiskt tvång.

Palmetal tryckta i Moskva

Carl Armfelt fick mycket att göra i alla berörda europeiska länder med att kartlägga och i olika projekt motarbeta det sovjetiska inflytandet i det fria Europa. Under maj bodde han i Paris, varefter han tog sig in i Tjeckoslovakien för att hjälpa de anti-sovjetiska motståndsmännen där. Det var vid denna tid han bad sin fru att med de yngre barnen lämna Virginia, USA för att komma och bo med honom i den Gamla världen. Förutom gården på den holländska landsbygden hade de också ett hus i den belgiska kuststaden Knokke där greven, när tiden medgav, spelade golf med vänner från olika sfärer, inklusive värdlandets kung Baudouin.

Han var med om att i Haag bilda Interdoc (International Documentation and Information Centre), som under några år var en mycket betydelsefull anti-kommunistisk tankesmedja med bokförlag och ett aktivt nät av konfliktanalytiker i många

Greve Armfelt (längst till höger) med chaufför och en ungersk frihetskämpe under revolutionen 1956.

länder. Under dess första år representerades Skandinavien i Interdoc av juristen och författaren Bertil Häggman, senare känd också som medarbetare i Contra.

Chefen för Interdoc var C.C. van den Heuvel, som under Andra världskriget hade varit en ledande person inom den nederländska, anti-nazistiska motståndsrörelsen. Brian Crozier (nämnd ovan) var också en av Interdocs grundare. (Armfelt, Crozier och van den Heuvel var alla födda år 1918 och firade år 1998 sina 80-årsdagar tillsammans i Haag.)

I början av 1973 var relationerna mellan Sverige och USA var nedfrusna, inte minst till följd av statsminister Palmes extremt anti-amerikanska uttalande dagen före julafton år 1972. Greve Armfelt började då förbereda en kampanj med syfte att fälla den socialdemokratiska regeringen i Sverige. Åtskillig dokumentation var, enligt hans och mångas mening, bevis för att Olof Palme lät sig styras av Kreml. Några av hans viktigaste utrikespolitiska tal (bland annat 1968 om en "Nordisk försvarsunion" och 1969 om en "Nordisk ekonomisk union") hade funnits tryckta i Moskva innan han höll dem, och det kunde ådagaläggas att den kommitté som hade utarbetat det "svenska" projektet för ekonomisk hjälp till kommunistidan i Vietnam i själva verket hade utsetts av det sovjetiska kommunistpartiets internationella avdelning.

Carl Armfelts plan var att få sådant bevismaterial publicerat internationellt så att

reaktionerna mot Palme-regeringen, även i Sverige, blev så starka att den måste avgå. Om detta kunde åstadkommas, skulle Nixon-administrationen, enligt Armfelt, stödja en svensk expeditionsminister förutsatt att denna var pålitligt anti-kommunistisk. Han diskuterade planen med några svenskar, inklusive en riksdagsman, men ingen av dessa ville vara i ledningen för en sådan minister och därmed lades planen ner.

Inte imponerad av Bildt

1975 var året då Olof Palme och Pierre Schori for till Kuba, där de lovade Fidel Castro att Sverige skulle göras berett att motta ett stort antal latinamerikanska flytningar, i synnerhet sådana som hade lämnat Chile efter att krigsmakten där år 1973, under general Augusto Pinochets ledning, hade störtat Salvador Allendes marxistiska regering. Några år senare cirkulerade uppgifter internationellt om att sådana flyktingar i Sverige hade gerillautbildats på Kuba och sedan fått ytterligare träning i Sovjet-blocket och nu utgjorde en hemlig, Sverige-baserad terroristarmé, beredd att sända sabotage-enheter vart som helst i världen.

Under flera år diskuterades dessa uppgifter bland västliga konfliktanalytiker och underrättelsemän, och vid mitten av 1980-talet förberedde den amerikanske författaren John Barron ett kapitel om dessa flyktingar i en ny upplaga av hans berömda bok om KGB.

En som motsatte sig uppgifterna var

en CIA-man med officiell ställning som Europa-chef för Readers' Digest. Denne hävdade i sina kretsar att hans svenska källa, Carl Bildt, hade avvisat uppgifterna som oriktiga. Bildt hade under sitt besök i USA i april 1983 kommunicerat med CIA-befäl, och därefter blivit hårt kritiserad av den svenska regeringen. Palmes verbala fientlighet mot Bildt hade fått CIA-folk att lita på den senare.

Greve Armfelt imponerades dock inte av Carl Bildt, utan fortsatte att ta informationen om de i Sverige boende terroristerna på allvar. Innan han 1985 lämnade Europa för att återgå till den nordamerikanska kontinenten, togs terroristhotet från Sverige upp i en av Carl Armfelt signerad artikel i den konservativa Washington-tidningen Human Events. Han var nu 67 år gammal och kände att han borde dra sig tillbaka. Han hade hoppats att få göra det på en solig ö i Karibien, men av familjeskäl blev den sista flyttningen i stället till en liten ort i Kanada.

Under sina aktiva år hade greve Armfelt vanligen hållit sig med en snabb sportbil med vilken han hade kört oerhört fort. Han hade aldrig verkat jäktad, men hans starka handlingskraft hade gjort hans tillvaro synnerligen händelserik. Nu, i ett kanadensiskt litet Vänersborg, blev hans liv mycket lugnt. Han promenerade till pensionärsklubben där han spelade bridge med andra seniorer. Som troende hade han filosofiska samtal med kyrkoherden, och han accepterade förtroendeuppdrag i den lokala lutherska kyrkan. I hemmet hade det armfeltska paret middagsbjudningar med bridgespel.

Palmemordet

År 1991 stördes den nyvunna friden. Detta hade att göra med mordet på Olof Palme fem år tidigare. Enligt min mening var den sovjetiska underrättelsetjänsten skyldig till mordet. All information som de svenska regeringarna sedan 1986 har undanhållit allmänhet och myndigheter är uppgifter om Moskvas skuld. I skydd av denna mörkläggning har den kommunistiska rörelsen försökt utmåla sina fiender som Palmemördare, en efter en. I januari 1991 kom turen till Carl Armfelt. Han utpekades av en nederländsk journalist, Henk de Mari, i en förvirrad och lögnaktig helsidesartikel.

Senare samma år kom nyheten om Sovjetunionens död. Det gjorde Armfelt mäktigt glad och lycklig att detta skedde när han

ännu levde. Få hade arbetat så hårt och djärvt som han för att få bort sovjetkommunismen. ”Jag hoppas att jag varit en god man”, sade han när slutet var nära: ”Jag förlorade aldrig humöret. Jag respekterade alla människor. Det är inte gentlemanmässigt att springa, så det gjorde jag aldrig. Jag var alltid artig och, naturligtvis extra artig

mot damer.”

Han förklarade här sin stora kärlek till sin fru, Joan. ”Jag stänger nu”, fortsatte han, ”jag tror på Gud och är inte rädd att dö. Snart far jag till en plats med rulltårta och starkt kaffe, intressanta tidningar, TV med sportprogram, gröna golfbanor och, förstås, marsipan.”

Raka puckar

I *Kyrkans tidning* kan man läsa att prästerna sviker svenska kyrkan och att prästinnorna tar över. Vid vårens prästvigningar var det i sammanlagt 52 kvinnor som prästvigdes, men bara 28 män. Sämst var fördelningen i de två stift som har kvinnliga biskopar nämligen Stockholm och Lund. Där var det 21 kvinnor och 4 män, en katastrof för alla som tror på jämlikhet. Nu skall man rätta till det genom att tillsätta en öppet lesbisk kvinna som biskop i Stockholm. Fan trot.

Svenska kyrkan skall numera betraktas som en förening i lik-

het mellan andra föreningar. Men det är en mycket märklig förening. Grunden för kyrkan är den tro som beskrivs i Bibeln, samtidigt som man har en församling som röstar om olika frågor i Bibeln skall gälla eller inte. Ärkebiskopen eller andra biskopar har ingen talan.

I den här föreningen kan man vara medlem om man betalar en avgift, men avgiften är olika stor beroende på inkomst. Det är alltså dyrare för en höginkomsttagare att vara medlem. Finns det någon annan förening som har sådana regler? Rabatt för ungdomar, soldater i uniform och pensionärer har vi väl sett genom tiderna.

BREV TILL CONTRA

Homosexuella äktenskap

Enligt Bibeln, Guds ord, är äktenskapet mellan en man och en kvinna! Numera hävdar man att det även omfattar samkönade par. Hur kan man inom Svenska Kyrkan godta detta?

Gäller inte Guds ord i dag?! Bara för att en minoritet homosexuella gapar om att de ska ha sin rätt, faller man till föga och accepterar könsneutrala äktenskap. Hur kan en minoritet råda över en majoritet? Vart har då demokratin tagit vägen?

I kyrkoordning för Svenska Kyrkan, kap. 1, § 1. Står följande:

Svenska kyrkans tro, bekännelse och lära, som gestaltas i gudstjänst och liv, är grundad i ”Guds heliga ord”, såsom det är givet i Gamla och Nya testamentets profetiska och apostoliska skrifter, och så vidare. I inledningen av 23 kapitlet, står det: ”Genom vigseln förenas kvinnan och mannen i äktenskapet”. Alltså är äktenskapet mellan en man och en kvinna!

Definitivt ingenting annat! Nu menar jag inte att på detta sätt fördöma den homosexuella människan som sådan. Hon är skapad av Gud och står under hans kärlek, nåd och välsignelse, som alla andra! Det är den ”homosexuella gärningen” som är synden i det hela.

På profeten Jeremias tid, 600 f. Kr., hade man homosexuella fester i templet. När får vi som lever i det 21:a århundradet e. Kr., uppleva homosexuella fester i Svenska Kyrkan?!

Som försvar till sitt handlande hänvisar kyrkan till Galaterbrevet kapitel 5, vers 14, som säger att man ska älska sin nästa som sig själv. Javisst ska man det. Men det har ju ingenting med vare sig sexualitet eller äktenskap att göra!

Ska Sverige bli ett ”Sodom och Gomorra”?!

Georg Adolphi, Västerås

CONTRA

I 1985...

Sedermera professorn Sven Rydenfelt redovisade hur en välfärdsstat gick under. Det handlade om Romarriket, men Rydenfelt menade att utvecklingen där hade betydande likheter med utvecklingen i Väst idag. Det torde gälla fortfarande. Jack Wheeler hade besökt Contrasgerillan i Nicaraguas djungler. Han berättade i *Contra*. Gerillan lyckades sedan vinna en militär seger och införa demokrati landet. Under många år styrde Contras efterföljare Nicaragua. Tyvärr fick korruptionen fäste

och i det senaste valet lärer sig de vänsterextremistiska sandinisterna med en korruptionsanklagad politiker från den gamla *Contra*-sidan. Genom att lova honom straffeftergift lyckades sandinisterna 2006 få ihop de 38 procent av rösterna som räckte för att ta över presidentmakten. Men dessförinnan hade landet fått uppleva sexton år av demokratiskt styre och ekonomiska framsteg. *Contra* presenterade också en ny bok. Tegelstenen *KGB idag*, som var en uppföljare på John Barrons

första succébok om KGB. John Barron beskrev än en gång praktiska exempel från den sovjetiska säkerhetstjänstens mörka historia. Lyckligtvis närmade sig KGB-eran sitt slut. Men liksom i fallet med *Contras* i Nicaragua blev segern för den rätta sidan inte evig. Idag heter Rysslands premiärminister Vladimir Putin, när Barrons bok skrevs var han fullt verksam i KGB, och idag är många av Rysslands mest inflytelserika personer gamla KGB-män.

...för tjugofem år sedan